דער באַהאַלטענער קעניג

דער מאַן וואָס זי האָט זיך פֿון אים געגט

א מעשה פון א שטילן מאן וועמען קיינער האט נישט געשעצט,
און וואס איז געווען דער מעכטיגסטער פון אלע

נאכדערציילט אויף אידיש

אינהאלט

הקדמה	3
קאפיטל איינס: דער אויפזועער אין דער נאכט	4
קאפיטל צוויי: א טארט אין רעגן	8
קאפיטל דריי: די בראסלעט פון דעם געסל	12
קאפיטל פיר: טריסטען וואן און די צען ביליאן	16
קאפיטל פינף: די משפחה בלעיק קומט אן	21
קאפיטל זעקס: „איך בין דער אויפזועער"	26
קאפיטל זיבן: דער סעקרעטאר קומט אן	31
קאפיטל אכט: פינף מינוט	36
קאפיטל ניין: דער אמת אויף דער ליכט	40
קאפיטל צען: מארקוס וואן שטערט די שמחה	44
קאפיטל עלף: דער יונגערער ברודער	49
קאפיטל צוועלף: די משפחה קראס קומט ארויס פון שאטן	54
קאפיטל דרייצן: די מתנות פון אלעקסאנדער, און א גענעראל וואס בויגט זיך	59
קאפיטל פערצן: דער שווארצער אדלער	65

הקדמה

די מעשה וואס מיר ברענגען דא איז נאכדערציילט אויף אידיש, אין אייגענע ווערטער, לויט דער ענגלישער דראמע „דער מאן פון וועמען זי האט זיך געגט איז געווען דער באהאלטענער קעניג“, פונעם יוטוב קאנאל מיני פליפ דעט דראמע, בערך א שעה און איין און צוואנציג מינוט לאנג.

עס איז א מעשה פון דניאל קראס, א שטילער מאן וועמען אלע האבן געהאלטן פאר א בטלן וואס לעבט אויפן חשבון פון זיין ווייב, די אפיצירין וואנעסא בלעיק. קיינער האט נישט געוואוסט אז ער איז באמת „דער אויפזעער“, דער מעכטיגסטער מאן אין לאנד, וואס האט דריי יאר בסוד געהאלפן זיין ווייב ארויפגיין. אבער פונקט ווען זי דערגרייכט דעם שפיץ, שיקט זי אים אוועק מיט א גט, און פון דעמאלט אן הערט ער אויף זיך צו באהאלטן.

מיר האבן געהאלטן אלע געשעענישן לויט דער ריי, אבער די מעשה איז אנגעפאסט פאר א היימישן לייענער: דאס לעבן פון מאן און ווייב ווערט דערציילט פשוט, אן קיין ליבשאפט; די נייע פריינטשאפט ווערט דערציילט ווי א געטרייע חברטע און א פשוטע דערמאנונג פון א שידוך; שלעכטע ווערטער און מיאוסע זאכן זענען אויסגעלאזט אדער נאר אנגעדייט; און די שלעגערייען ווערן דערציילט קורץ, אן פרטים.

קאפיטל איינס

דער אויפזועער אין דער נאכט

עס איז געווען א שפעטע נאכט אויף א ליידיגן וועג ארויס פון וואשינגטאן. נעבן א פשוטן אויטא איז געשטאנען א מאן אין די דרייסיגער, אנגעטון אין א פשוטער זשאקעט, און האט רואיג געקוקט אויף די ליכטיגע שטאט פון דער ווייטנס. זיין נאמען איז געווען דניאל קראס.

מיט א גערודער זענען צוגעפלויגן א גאנצע כאפטע מאטאר־רייטערינס, א חבורה וואס האט זיך גערופן „די אספאלט־מלאכים". זיי האבן זיך אפגעשטעלט ארום אים און אנגעהויבן לאכן.

„הערסט, דארפסמאן," האט איינע געשריגן, „רוק אוועק דיין אלטע בלעכל! דו שטייסט אויף אונזער וועג!"

דניאל האט זיך נישט גערירט. „מלאכים, זאגט איר? שיין," האט ער געענטפערט מיט א האלבן שמייכל. „אבער היינט ביינאכט דרייען זיך דא ארום א סך שלעכטע לייט. פארט בעסער אהיים."

„א דארפסמאן לערנט אונז מוסר?" האט זיך די ערשטע צעלאכט. „דו האסט זיך יעצט געקויפט א סך צרות."

נאך איידער זי האט פארענדיגט, האבן זיך באוויזן שווארצע אויטאס, איינס נאכן אנדערן, מיט ליכט וואס האט פארבלענדט

די אויגן. אויף דעם ערשטן אויטאָ איז געשטאַנען אַ טאַוול מיט אַ מאָדנעם צייכן: SHDW01. די מיידלעך זענען געבליבן שטיין ווי פאַרשטיינערט. „ווער פאַרט אַזוי?" האָט איינע געשושקעט.

פון אויטאָ איז אַרויסגעשטיגן אַן עלטערער מאַן אין אַ טייערן אַנצוג. די מיידלעך האָבן אים גלייך דערקענט פון די צייטונגען: טאָמעס קאַלדוועל, דער סעקרעטאַר פון פאַרטיידיגונג, איינער פון די מעכטיגסטע מענטשן אין לאַנד. „וואָס טוט ער דאָ אינמיטן דער נאַכט?" האָט איינע געפרעגט. „ווייל מיר זענען געפאָרן צו שנעל, שיקט מען נאָך אונז סאָלדאַטן?"

אָבער קאַלדוועל האָט זיי נישט באַמערקט. ער איז צוגעגאַנגען צו דעם פשוטן מאַן, האָט זיך טיף געבויגן, און געזאָגט: „מיר שטייען צו אייער באַפעל, הער אויפּזעער."

די מיידלעך האָבן נישט געגלייבט וואָס זייערע אויגן זעען. דער סעקרעטאַר פון פאַרטיידיגונג בייגט זיך פאַר דעם „דאָרפסמאַן" ווי אַ משרת פאַר זיין האַר!

„הער אויפּזעער," האָט קאַלדוועל ווייטער געזאָגט, „עס איז אָנגעקומען אַ דרינגענדע ידיעה פון צענטקאָם. עס גייט וועגן קאַלאַנעל בלעיק, אייער ווייב. מען בעט אייך צו קומען."

„לאָמיר פאָרן," האָט דניאל געזאָגט. איידער ער איז אַריין אין אויטאָ, האָט ער זיך אומגעדרייט צו די מיידלעך: „איך האָב אייך דאָך געזאָגט אַז היינט דרייען זיך דאָ שלעכטע לייט. היט אייך. דאָס נעקסטע מאָל וועט איר אפשר נישט האָבן אַזאַ מזל."

ווען די אויטאס זענען אוועק, איז געבליבן א שטילקייט. די מיידלעך האבן געהערט פון דעם „אויפזעער" נאר מעשיות. מען האט געזאגט אז ער איז דער וואס ציט די שטריקלעך הינטער די קוליסן פון דער גאנצער מדינה. ער האלט אין זיין האנט דעם פענטאגאן, די שפיאנאזש־אגענטורן, און דעם קאנגרעס. מיט איין טעלעפאן־רוף קען ער מאכן אדער צעברעכן א פרעזידענט. כמעט קיינער האט קיינמאל נישט געזען זיין פנים. און יעצט איז ער געשטאנען פאר זיי, אין א פשוטער זשאקעט, נעבן אן אלטן אויטא.

אין א געהיימען צימער אין וואשינגטאן איז שוין געווארט גענעראל מארקוס וואן, דער קאמאנדיר פון סטראטקאם, די קאמאנדע וואס היט די שטארקסטע וואפן פון לאנד. ער האט זיך אויסגעגלייכט און געגעבן א באריכט.

„הער אויפזעער, דער רוסישער שפיאן איוואן וואלקאוו האט געפלאנט א גרויסן אטאק אויף די אויל־פעלדער אין סאודי אראביע. אונזערע ספעציעלע טרופן האבן אים אפגעשטעלט. די צוויי וואס האבן אנגעפירט די אפעראציע זענען די „צווילינג־שטערן", קאלאנעל וואנעסא בלעיק און קאלאנעל קלער מאנרא. זיי האבן אינגאנצן צעבראכן זיין גרופע. א פולשטענדיגער נצחון. מיר ווארטן אויף אייער באפעל וועגן כבוד־צייכנס."

קאלדוועל האט צוגעשטעלט שטיל: „דריי יאר לאנג האט דער אויפזעער געגעבן קאלאנעל בלעיק די בעסטע ידיעות, און אויסגעגלעט איר וועג. דאס מאל האט ער אפילו געשיקט מיין

געהיימע מאנשאפט נאכצופאלגן איר איינהייט, כדי צו זיין זיכער אז זי וועט זיין די וואס וועט פארענדיגן די ארבעט. איך האב נאך קיינמאל נישט געזען אז ער זאל זיך אזוי ארײַנלייגן פאר עמיצן."

דניאל האט א ווײַלע געשוויגן, און דערנאך געזאגט: „די מדינה איז מיד. דאס פאלק הונגערט נאך א נייעם העלד, איינער וואס זאל אים דערמאנען פאר וואס די פאן שטייט. וואנעסא איז די פרוי. שרייבט אן דעם באפעל. מאכט זי א פיר־שטערן גענעראל, א פולער גענעראל, און שטעלט זי אן אלס קאמאנדיר פון צענטקאם. גרייט צו א צערעמאניע אין זאל פון די העלדן. איך אליין וועל איר אנהעפטן די שטערן."

קאלדוועל איז געבליבן מיט אן אפענעם מויל. „די ערשטע פרוי אין אונזער היסטאריע וואס ווערט א פיר־שטערן גענעראל אין קאמף, און דער אויפזעער אליין קומט ארויס פון שאטן עס צו טון! דאס וועט אויפטרייסלען גאנץ וואשינגטאן."

דניאל האט נישט געענטפערט. ער האט נאר געקוקט דורכן פענצטער און געטראכט פון זיין ווייב. דריי יאר האט ער געהאלטן באהאלטן ווער ער איז, כדי זי זאל נישט פילן קיין דרוק, און כדי זי זאל קענען ארויפגיין מיט איר אייגענעם כבוד. היינט ביינאכט, האט ער געמיינט, וועט זי ענדליך באקומען אלעס וואס זי האט געחלומט.

קאפיטל צוויי

א טאַרט אין רעגן

דעם נעקסטן טאג האט געקלונגען דניאלס טעלעפאן. „דניאל קראס, הער גוט צו," האט א שטרענגע שטימע געזאגט. „קאלאנעל בלעיק באפעלט דיר צו קומען אהיים גלייך. זי פליט שוין צוריק און זי האט א גרויסע נייעס. לאז זי נישט ווארטן. פארשטאנען?"

אינדרויסן האט געגאסן א רעגן. דניאל איז געלאפן איבער דער גאס מיט א קעסטל אין האנט, און געמורמלט צו זיך: „אזא רעגן! וואנעסא וועט נישט זיין צופרידן אויב איך וועל זיך פארשפעטיגן צו איר שמחה."

„דניאל?" האט זיך א באקאנטע שטימע אנגערופן. עס איז געווען קלער מאנרא, וואנעסאס חברטע פון מיליטער, די צווייטע פון די „צווילינג־שטערן". „לאמיך טרעפן: דו שפילסט דעם גוטן מאן פאר וואנעסאס גרויסן אבנט. עס הערט נישט אויף צו רעגענען. וואו שטייט דיין אויטא? קום, איך וועל דיך באגלייטן."

זי האט אים באגלייט ביז צום אויטא, און ביים צוגיין איז זי אויסגעגליטשט אויף די נאסע שטיינער. „איך בעט איבער," האט זי געזאגט פארשעמט, און זיך גלייך אוועקגעשטעלט אויף א זייט. „פאר געזונטערהייט, דניאל."

„א דאנק, קלער," האט ער געזאגט, און איז אוועקגעפארן.

אינדערהיים איז ער אַרייַנגעקומען מיט אַ שמייכל. „וואַרט, דו ביסט שוין אַהיים! איך האָב געהערט די נייַעס. פיר שטערן! איך האָב דיר געקויפט דיין באַליבטן טאָרט, לכבוד דעם."

וואַנעסאַ בלעיק האָט אפילו נישט געקוקט אויף דעם טאָרט. „קוק נאָר אויף דעם ביליגן צוקער־שמאַטע. דו מיינסט טאַקע אַז אַ פיר־שטערן גענעראַל עסט אַזעלכע זאַכן?" זי האָט אַוועקגעוואָרפן אַ פּאַפּיר אויפן טיש. „דאָ. גט־פּאַפּירן. גענעראַל בלעיק האָט שוין אונטערגעשריבן. יעצט דו."

דניאל איז געבליבן שטיין. „וואָס מיינסטו?"

„דניאל, וואַך אויף. נעכטן ביינאַכט האָט דער אויפזעער אַליין מיך געמאַכט פאַר אַ פיר־שטערן גענעראַל און מיר איבערגעגעבן צענטקאָם. מיר זענען שוין נישט אויף איין מדרגה. אמת געזאָגט, מיר זענען קיינמאָל נישט געווען. שרייב אונטער. איך וויל זיך געזעגענען."

„וואָס? יעצט, ווען דו האָסט ענדליך באַקומען די העכערונג? יעצט ווען אַלעס שטעלט זיך אויס פאַר אונז?"

עמילי, וואַנעסאַס אַדיוטאַנטין און שאָפער, איז צוגעשפּרונגען: „ווי אַזוי שעמסטו זיך נישט, דניאל? דריי יאָר לעבסטו אויפן חשבון פונעם גענעראַל, און דו ווילסט נאָך אַלץ זיך אָנכאַפּן אין איר?"

„וואַנעסאַ, הער מיך אויס," האָט דניאל געבעטן. „עס זענען דאָ זאַכן וואָס דו ווייסט נישט. איך בין באמת—"

„איך ווייס גאַנץ גוט ווער דו ביסט," האָט זי אים איבערגעהאַקט. „פֿאַר דריי יאָר האָסטו מיר געראַטעוועט דאָס לעבן אין א שלאַכט. איך האָב חתונה געהאַט מיט דיר און דיך געטראָגן אויף מיינע פּלייצעס דריי יאָר, כּדי אָפּצוצאָלן דעם חוב. מיר זענען קוויט. קוק אויף אונז: איך באַקום פיר שטערן און נעם איבער צענטקאָם. און דו? א מיטעסער, אַן אויסגעבלאָזענער געוועזענער סאָלדאַט. אַזאַ בטלן ווי דו פּאַסט נישט פֿאַר גענעראַל בלעיק."

דניאלס פּנים איז געוואָרן ערנסט. „א מיטעסער? א בטלן? דו ווילסט דעם אמת, וואַנעסאַ? יעדער שטערן אויף דיין קאָלנער, האָסטו באַקומען נאָר צוליב מיר."

„גענוג, דניאל קראָס!" האָט זי געשריגן. „ווען דו רעדסט אַזעלכע נאַרישקייטן, ווייס איך אַז איך טו ריכטיג. איך דאַרף א מאַן מיט אמת'ער מאַכט, ווי דער אויפֿזעער, נישט א נעבעכדיגן שלימזל."

„גוט," האָט דניאל געזאָגט שטיל. „אָבער געדענק, וואַנעסאַ: דו ביסט בלינד. דו בייסט די האַנט וואָס שפּייזט דיך, און איין טאָג וועט עס דיך דערשטיקן."

עמילי האָט אַרויסגעצויגן א פּיסטויל. „דו וואַגסט צו באַליידיגן א פיר־שטערן גענעראַל? ביסטו מיד פֿון לעבן?"

דניאל האָט זיך געווענדט צו זיין ווייב. „וואַנעסאַ בלעיק, דו וועסט טאַקע לאָזן דיין שומר מיך שאַטן אין אונזער אייגענער הויז?"

אין דעם מאמענט איז קלער מאנרא אריינגעקומען אין צימער. זי האט געכאפט עמיליי'ס האנט. „לייג עס אוועק!" און צו וואנעסא: „דו גייסט צו ווייט, וואנעסא. ער איז דיין מאן. דריי יאר האט ער דיך געהאלטן ווי א מלכה, און יעצט ווארפסטו אים ארויס ווי א מיסט? דאס איז מיאוס!"

קאפיטל דריי

די בראסלעט פון דעם געסל

וואנעסא האט זיך אויסגעגלייכט. „דו ווילסט לערנען מוסר דיין קאמאנדיר, קאלאנעל מאנרא? דו מיינסט אז דאס איז מיאוס? איך וועל דיר ווייזן וואס מיאוס הייסט. הער צו דעם באפעל: פאר גראבן אומגעהארכזאמקייט קעגן א פיר־שטערן גענעראל, נעם איך דיר אוועק דיין ראנג. פון דער מינוט אן ביסטו א פשוטער פריוואט, די נידעריגסטע מדרגה. גיי שטיי וואך ביים טויער אין רעגן."

„וואנעסא, דו גייסט צו ווייט!" האט קלער געשריגן. „מיר האבן צוזאמען געבלוטיגט. מיר זענען געווען ווי שוועסטער. מיר זענען געווען די צווילינג־שטערן! ווי אזוי קענסטו מיר דאס טון?"

„אמאל," האט וואנעסא קאלט געענטפערט. „אבער יעצט בין איך די ערשטע פרוי פיר־שטערן גענעראל אין דער אמעריקאנער היסטאריע. דער אויפזעער אליין וועט מיר הייַנט אנהעפטן די שטערן. מיין נאמען גייט אריין אין די היסטאריע־ביכער. און דו וואגסט זיך צו שטעלן קעגן מיר צוליב דעם נעבעך? דו האסט עס אליין פארדינט."

עמילי האט צוגעלייגט מיט א שמייכל: „זיי פארשטענדיג, פריוואט. דו מיינסט אז דער אויפזעער האט איר געגעבן פיר שטערן נאר פאר איר קלוגשאפט? ער האלט זייער פון איר. מען

רעדט שוין אז ער וויל זי נעמען פאר א ווייב. זי איז העכער פון אלעמען."

דניאל האט זיך אויפגעכאפט. „אהא, יעצט פארשטיי איך. דו מיינסט טאקע אז דער אויפזעער וויל דיך חתונה האבן? דערפאר ייאגסטו זיך אזוי מיט דעם גט."

„נו, ענדליך א קלוגערווארט," האט וואנעסא געזאגט. „דער אויפזעער הערשט איבער דער וועלט, דניאל. און דו קענסט נישט הערשן אפילו איבער דיין אייגענעם שטוב. ער איז דער סארט מאן וואס איך פארדין." זי האט ארויסגענומען פון איר טאש א פשוטע בראסלעט און זי געווארפן צו קלער'ס פיס. „און דאס, די ביליגע ,חברטע־בראסלעט' וואס דו האסט מיר געגעבן, איז פונקט ווי דו: נישט ווערט קיין גראשן. נעם עס און גיי ארויס."

קלער האט זיך געבויגן אויפצוהייבן די בראסלעט, מיט טרערן אין די אויגן. אבער דניאל האט זי ערשט דערזען, און זיין הארץ האט אויפגעהערט צו קלאפן. די בראסלעט האט ער געקענט. זייער גוט געקענט.

פאר זיינע אויגן איז אויפגעשוועבט א בילד פון לאנג צוריק. ער איז געווען א קליין יינגל, און ער האט דערזען א קליין מיידעלע וואס זיצט אליין און וויינט. „ווי הייסטו? וואו זענען דיין טאטע־מאמע? ביסטו הונגעריג? דא, נעם מיין עסן." דאס מיידעלע האט געגעסן מיט אפעטיט, און ער האט געלאכט: „פאמעלעך, פאמעלעך. מיין מאמע קען דיר קויפן נאך."

פלוצלינג איז צוגעקומען א פרעמדער מאן און זי געכאפט. „אט ביסטו! דיין מאמע וועט שוין באצאלן א שיין ביסל געלט צו באקומען דיך צוריק." דאס מיידעלע האט געשריגן: „העלפט! לאזט מיך!" און דאס יינגל איז אריינגעלאפן אין דעם געסל, און מיט א קלוגן פלאן האט ער זי ארויסגעראטעוועט. „דו האסט מיך געראטעוועט," האט זי געזאגט, און ארויסגענומען פון איר הענטל א בראסלעט. „האלט דאס. די פרוי אין קראם האט געזאגט אז זיי ברענגען מזל, און אז זיי קומען אלעמאל צוריק צו זייער פלאץ. מיר וועלן זיך נאך זען."

יאָרן לאנג האט דניאל געמיינט אז דאס מיידעלע איז געווען וואנעסא. דערפאר, אין א גרויסן טייל, האט ער איר געהאלפן מיט אזויפיל געטרייַשאפט. אבער יעצט, מיט דער בראסלעט אין קלער'ס האנט, האט ער פארשטאנען.

„קלער," האט ער געזאגט מיט א ציטערדיגער שטימע, „דאס ביסטו געווען. דאס מיידעלע אין דעם געסל. איך האב זיך די גאנצע צייט געטעות אין דעם מענטש."

קלער האט אויפגעהויבן די אויגן. „און דו ביסט געווען דאס יינגל וואס האט מיך געראטעוועט? דאס ביסטו געווען, דניאל?"

„יא, קלער. און איך בעט דיך מחילה. איך האב אוועקגעגעבן אלע די יארן פאר א צווייטן וואס עס איז געווען געקומען דיר. איך האב דיך נישט באשיצט. איך האב איבערגעגעבן וואנעסא די וועלט, און זי האט עס גענוצט צו צעטרעטן דיך. אבער היינט

ביינאכט, אלעס וואס זי האט אמאל געחלומט, וועט ווערן דיינס."

וואנעסא האט זיך צעלאכט. „שוין? דער מיטעסער זעט אז ער קען מער נישט לעבן אויף מיין חשבון, און ער כאפט זיך שוין צו דער נעקסטער! קיין שום בושה. נו, מיסט באלאנגט צו מיסט. שרייב אונטער, דניאל, און גייטביידע צוזאמען."

דניאל האט גענומען די פעדער און אונטערגעשריבן. „דו ווילסט אפרוימען דעם וועג כדי דו זאלסט קענען לויפן צום אויפזעער? גוט. אבער איך שווער דיר, וואנעסא: נאך היינט ביינאכט וועסטו עס חרטה האבן דיין גאנץ לעבן. די פיר שטערן וואס דו גלוסט אזוי שטארק, וועל איך אראפנעמען פון דיר, און זיי אנהעפטן אויף קלער."

„א געוועזענער סאלדאט וויל אראפווארפן א פיר־שטערן גענעראל?" האט עמילי זיך געחוזקט. „גענעראל בלעיק האט באקומען די העכערונג ווייל טריסטען וואן האט געצויגן שטריקלעך אין פענטאגאן. ער איז דער אייניקל פון דעם קאמאנדיר פון סטראטקאם. דו מיינסט דו ביסט שטארקער ווי ער?"

דניאל האט נאר געשמייכלט. „פונקט. מארקוס וואן האלט איך ביי א שטריק. און זיין צעלאזטער אייניקל איז נישט ווערט קיין גראשן."

קאפיטל פיר

טריסטען וואן און די צען ביליאן

נאך איידער דניאל האט פארענדיגט, האט מען געמאלדן: „גענעראל, הער טריסטען וואן איז אנגעקומען."

אריין איז א יונגער מאן אין א גלאנציגן אנצוג, מיט א שמייכל פון איינעם וואס האט קיינמאל נישט געהערט דאסווארט „ניין". „וואנעסא, מזל טוב! איך האב נאר געצויגן א פאר שטריקלעך אין פענטאגאן. דער אויפזעער אליין קומט היינט צו דיין צערעמאניע."

עמילי האט געשטראלט. „גענעראל, אזויפיל אויפמערקזאמקייט פון דעם אויפזעער! די קלאנגען מוזן זיין אמת."

„איך האב געהייסן ברענגען פאר דיר א פאר טייערע קליידער, באשטעלט ספעציעל," האט טריסטען געזאגט. „היינט מוזטו אויסזען ווי עס פאסט פאר אזא אבנט."

„א דאנק, הער וואן," האט וואנעסא געזאגט. „איך גיי זיי אנפרובירן." ביים ארויסגיין האט זי זיך אומגעדרייט: „היינט איז מיין נאכט. און וואס איז א שמחה אן א ביסל פארוויילונג? דעריבער באפעל איך: איר ביידע, דניאל און קלער, וועט שטיין וואך ביי דער טיר פון דער צערעמאניע. מיינע וועכטער־הינט."

„וואנעסא, דאס איז שוין ממש אויסער אלע גרעניצן!" האט קלער געזאגט.

„אנטשולדיג? דו פאלגסט נישט א דירעקטן באפעל, פריוואט?"

קלער האט אראפגעלאזט דעם קאפ. „יא, גענעראל."

„מיר וועלן דארט זיין," האט דניאל געזאגט רואיג. „אבער וואנעסא, ווען דער אמת וועט אויפרייסן אין דיין פנים, זאלסטו נישט קומען וויינען."

„מיר וועלן זען ווער עס וועט וויינען היינט, דניאל," האט זי געענטפערט. „איך קען שוין נישט ווארטן."

טריסטען האט זיך צוגעבויגן צו דניאל מיט א חוצפה'דיגן שמייכל. „אזוי איז דאס לעבן, חבר. זארג זיך נישט, איך וועל שוין זען אז דיין געוועזענע ווייב זאל זיין צופרידן."

„ביסטו מיד פון לעבן, ליאדעווע יונג?" האט דניאל געענטפערט שטיל. „פרעג דאס ביי זיך. ווען איך וואלט נישט געהאלטן די פייערווערק פאר היינט ביינאכט, וואלסטו שוין געווען פארטיג."

ווען ער איז ארויס פון הויז, האט זיין טעלעפאן געקלונגען. עס איז געווען קאלדוועל. „הער אויפזעער, מארקוס וואן לייגט ארויף אויפן טיש צען ביליאן דאלאר. ער בעט נאר איין זאך: אז זיין אייניקל טריסטען זאל ווערן אייער רעכטע האנט."

„צען ביליאן," האט דניאל געזאגט. „זעט אויס אז דער אלטער האט יארן לאנג אפגעשניטן גוטע שטיקער פון די מיליטערישע

קאנטראקטן. מיר וועלן זען צי זיי וועלן נאך שמייכלען ווען זיי וועלן זען אז דער אויפזעער, וועמען זייער גאנצע פאמיליע שמייכלט צו, בין איך. זאג מארקוס אז איך נעם אן. לאז דעם יונג באקומען זיין פרובע היינט ביינאכט."

„פארשטאנען, הער. איך רוף אים גלייך."

דניאל האט זיך געווענדט צו קלער. „זארג זיך נישט. היינט ביינאכט וועט אלעס וואס וואנעסא האט ווערן דיינס. און דער צעלאזטער יונג גייט גלייך אריין אין א פאסטקע וואס ער האט אליין געקויפט."

אין דער זעלבער צייט האט טריסטען באקומען דעם רוף פון זיין זיידע. „טריסטען, עס איז געטון! דו ביסט אפיציעל די רעכטע האנט פונעם אויפזעער!"

„יא!" האט טריסטען געשריגן פון שמחה. „האלב מיליטער ליגט יעצט אין אונזער קעשענע! און דאס בעסטע: וואנעסא וועט יעצט מוזן קומען צו מיר ערשט, אויב זי וויל דערגרייכן דעם אויפזעער. זי איז אין מיין האנט."

דער אבנט איז אנגעקומען. אין דעם גרויסן זאל פון די העלדן, ביים אריינגאנג, זענען געשטאנען דניאל און קלער, ווי וואנעסא האט באפוילן. צוויי גענעראלן מיט שטערן אויף די קאלנערס, גענעראל הייעס און גענעראל פרעסקאט, זענען פארביי און געשושקעט.

„איז דאס נישט דער מאן פון גענעראל בלעיק, דער ציווילליסט? וואס טוט ער דא מיט קלער מאנרא?"

„דו האסט נישט געהערט? גענעראל בלעיק האט אים היינט ארויסגעווארפן, און זי האט אראפגענומען מאנרא ביז א פשוטע וועכטער. מען רעדט אלערליי מיאוסע רייד וועגן זייביידע. א שאד. מאנראס זיידע איז געווען א באוואוסטער פיר־שטערן גענעראל, און זי שלעפט יעצט זיין נאמען אין בלאטע."

„מאכט צו אייערע מיילער," האט דניאל געזאגט שארף. „צוויי שרייבער פון א ביורא זענען נישט ווערט צו דערמאנען איר נאמען."

„דניאל, ברעך זיך!" האט קלער געשושקעט. „די צוויי האבן שטערן אויף זייערע קאלנערס. זיי זענען מיינע קאמאנדירן. דו ווייסט נישט ווי שטארק זיי זענען אין פענטאגאן."

„שטארק אין פארגלייך מיט וועמען? מיט טאמעס קאלדוועל?"

„טאמעס קאלדוועל? ער איז דער סעקרעטאר פון פארטיידיגונג, דער נאענטסטער פונעם אויפזעער. ער קען זיי ביידע אראפנעמען מיט איין טעלעפאן. בלייב דא. איך מוז גיין זיי באגריסן, אז זיי זאלן מיך נישט פארשרייבן פאר אומגעהארכזאמקייט." זי איז צוגעגאנגען און האט סאלוטירט. „גענעראלן."

„דו האסט פארלוירן דעם שכל, מאנרא?" האט הייעס געזאגט. „דו ביסט יעצט א פשוטע וועכטער. דו האסט נישט קיין ראנג צו שטיין נעבן אפיצירן. גיי אוועק. מיר ווארטן אויף גענעראל בלעיק און אויפן אויפזעער, נישט אויף מיסט."

„יא, הער."

קוים איז קלער צוריקגעקומען, איז צוגעלאפן איר מאמע, פרוי מאנרא, רויט פון כעס. „קלער, ביסטו משוגע געווארן? זינט דיין זיידע איז געשטארבן, פארלירט די מאנרא פאמיליע איר כח אין וואשינגטאן. מיר האבן אלעס אוועקגעשטעלט אויף דיין העכערונג, און דו האסט ברוגז געמאכט גענעראל בלעיק און פארלוירן דיין ראנג, צוליב דעם? א ציוויליסט וואס האט נישט קיין גראשן! ווי אזוי זאל די פאמיליע איבערלעבן? גיי באלד, טרייב אים אוועק, און בעט גענעראל בלעיק מחילה!"

„פרוי מאנרא," האט דניאל געזאגט, „קלער דארף נישט בעטן מחילה פון קיינעם. איך זאג נאר אווארט, און זי באקומט נישט נאר צוריק איר ראנג, זי ווערט נאך העכער."

„אזוי? אויב דו ביסט אזוי שטארק, פארוואס מאכסטו זי נישט א פיר־שטערן גענעראל, און שטעלסט וואנעסא ביים טויער?"

„אינטערעסאנט אז איר זאגט דאס, פרוי מאנרא. דאס איז פונקט מיין פלאן."

„אוי, דו האסט אפשר פארדרייט דעם קאפ פון מיין טאכטער, אבער מיך וועסטו נישט אפנארן, דו בטלן!"

קאפיטל פינף

די משפחה בלעיק קומט אן

די גענעראלן הייעס און פרעסקאט האבן זיך גוט אויסגעלאכט. „דער מיטעסער דערציילט שוין מעשיות, ווייל גענעראל בלעיק האט אים ארויסגעוואורפן. אין פענטאגאן רעדט מען אז דער אויפזעער וויל זי נעמען פאר א ווייב. זי וועט האבן מער כח ווי די ערשטע דאמע. דער מאן ווערט פשוט משוגע פון קנאה."

„מען בעט אריינצוקומען: פרוי ביאטריס בלעיק, און הער דזשוליען בלעיק," האט מען אויסגערופן. דאס זענען געווען וואנעסאס מאמע און איר ברודער.

די צוויי גענעראלן זענען צוגעלאפן. „פרוי בלעיק, א וואונדערלעכער אבנט! מען זאגט אז אייער טאכטער וועט ווערן די ווייב פונעם אויפזעער. מיר האבן געהאפט אז די גענעראל וועט אונז היינט פארשטעלן, נאר א קורצן האנט־געבן מיטן אויפזעער."

„וואנעסא וועט אייך שוין געפינען א מינוט," האט ביאטריס געזאגט שטאלץ. „נאר זעט אז איר שפילט מיט מיט איר אין צענטקאם."

„פארשטייט זיך, פרוי. מיר שטייען צו אירע דינסטן."

פרוי מאנרא האט אנגעכאפט קלער און דניאל ביי די הענט. „קניט אראפ, איר ביידע! בעט די בלעיקס רחמנות, איידער זיי פארניכטן די פאמיליע!"

ביאטריס האט דערזען דניאל. „נו, נו. אויב דאס איז נישט מיין געוועזענער איידעם. ווי אזוי האט זיך א מיטעסער ווי דו ארייגעכאפט אין א פענטאגאן צערעמאניע?"

„קניען צו זיי?" האט דניאל געענטפערט. „גלייבט מיר, איידער די נאכט ענדיגט זיך, וועלן זיי זיין די וואס בעטן מיך."

„דו פרעכער בלוט־זויגער! דריי יאר האסטו אויסגעזויגן די משפחה בלעיק, און דו האסט נאך די חוצפה? פאליציי, קומט אהער!"

קלער איז ארייגעשפרינגען. „פרוי בלעיק, איך בעט אייך, ער טראכט נישט קלאר. איך בעט מחילה פאר אים. לאזט עס אדורכגיין."

„דו האסט פארגעסן אז מיין טאכטער האט דיך אראפגעשטעלט ביז א פשוטע וועכטער? דיינע מחילה־בעטן זענען נישט ווערט קיין גראשן."

אין דעם מאמענט איז צוגעקומען דזשוליען, וואנעסאס ברודער, א צעלאזטער יונג וואס האט קיינמאל נישט געוואוסט וואס הייסט בושה. ער האט אנגעהויבן רעדן צו קלער מיט פרעכע און מיאוסע ווערטער וואס מען טאר נישט איבערחזר'ן. ער האט איר פארגעשלאגן א שענדליכן „געשעפט": אויב זי וועט אים פאלגן אין אלעם, וועט ער לאזן דניאל גיין און נאך בעטן ביי וואנעסא

אַז זי זאָל איר צוריקגעבן דעם ראַנג. ביאַטריס, זײַן מאַמע, האָט נאָך צוגעגעבן: „זי איז אַ פּשוטע ווערכטער, דזשוליען. גיב איר אַ באַפּעל."

דזשוליען האָט געכאַפּט קלער'ס האַנט און זי אַנגעהויבן שלעפּן. „קום מיט מיר, פּריוואַט. דו באַלאַנגסט צו מיר היינט."

„נאָך איין מאָל רירסטו זי אָן, דזשוליען," האָט דניאל געזאָגט מיט אַ קאַלטער שטימע, „און דו וועסט מער נישט האָבן די האַנט."

„טאַקע, קראַס? און ווי אַזוי? מײַן שוועסטער האָט דיך דאָך אַרויסגעוואָרפן. וועסטו בילן?" און ער האָט ווייטער גערעדט מיאוסע ווערטער, און גע'חוזק'ט פון דניאל אַז ער מוז נאָך אַליין ברענגען קלער צו אים.

דניאל האָט מער נישט געוואַרט. ער האָט אָנגעכאַפּט דזשוליען ביים האַלדז און אים צוגעדריקט צו דער וואַנט. „דו בעטסט זיך צו שטאַרבן, דזשוליען."

„לאָז אים אָפּ!" האָט ביאַטריס געשריגן. „לאָז אָפּ מײַן זון! ביסטו משוגע?"

„מען בעט אַרײַנצוקומען: פיר־שטערן גענעראַל און קאָמאַנדיר פון צענטקאָם, וואַנעסאַ בלעיק!"

וואַנעסאַ איז אַרײַן אין איר נייער גלאַנציגער אוניפאָרם, און האָט דערזען דעם בילד. „דניאל, וואָס טוסטו?"

„וואנעסא, דער מיסט האט מיך אטאקירט! ער האט מיך געוואלט הרג'ענען!" האט דזשוליען געשריגן.

„ער איז משוגע געווארן," האט ביאטריס צוגעגעבן. „דו האסט אים ארויסגעווארפן, איז ער געקומען קאליע מאכן דיין צערעמאניע."

„דיין ברודער האט זיך צוגעטשעפעט צו קלער און זי געוואלט שלעפן מיט גוואלד," האט דניאל געזאגט. „איך האב אים נאר געגעבן וואס ער האט פארדינט."

„גענוג!" האט וואנעסא געזאגט. „דזשוליען איז אן איידעלער מענטש. ער וואלט קיינמאל נישט געטון אזעלכעס ביי א רעגירונגס־צערעמאניע. הער אויף צו ליגן, דניאל."

„פונקט ווי אלעמאל," האט דניאל געזאגט ביטער. „דו גלייבסט דיין מאמע, דיין ברודער, אפילו דיין שאפער, נאר נישט מיר. נישט איין מאל האסטו מיר געגלייבט."

„גערעכט ביסטו, דניאל. ווייל אפילו מיין שאפער איז מער נוצלעך ווי דו ביסט אמאל געווען. דער אויפזעער קומט באלד. דו און קלער האט נישט קיין רשות אפילו צו אטעמען אין דעם זאל. גייט צו אייער פלאץ ביי דער טיר."

„די צערעמאניע איז פארטיג," האט טריסטען צוגעלייגט, „וועל איך אייך איבערלאזן א פאר ברעקלעך, וועכטער־הינט. דאנקט מיר נאך פאר דער צדקה."

דניאל האט ארויסגענומען זיין טעלעפאן. „טאמעס, רוף אן מארקוס וואן. זאג דעם קאמאנדיר פון סטראטקאם אז ער האט צען מינוט צו זיין דא. עס איז צייט פאר זיין גרויסן ארייננגאנג."

אין א הויז אויף דער אנדערער זייט שטאט האט מארקוס וואן אויפגעהויבן דעם טעלעפאן מיט א זיסער שטימע. „הער סעקרעטאר, וואס קען איך טון פאר—"

„מאך צו דאס מויל, מארקוס," האט קאלדוועל געזאגט. „דו האסט צען מינוט צו קומען צו דער צערעמאניע, אדער איך פארניכט דיך און דיין אייניקל היינט ביינאכט."

מארקוס איז געווארן בלאס ווי די וואנט. „דעם אויטא! גלייך! פארט ווי שנעל עס גייט! איך מוז זיין ביי דער צערעמאניע!"

„איך בין דער אויפזעער"

אין זאל האט וואנעסא געקוקט אויף דניאל מיט פאראכטונג. „ביסטו שוין פארטיג מיט דיינע חלומות? דו מיינסט אז דורך שפילן א טעלעפאן צום סעקרעטאר פון פארטיידיגונג וועט דיך עמיצער רעספעקטירן? דאס איז נידעריג, דניאל. אפילו פאר דיר."

„לאז זיך נישט אויפרעגן, וואנעסא," האט טריסטען געזאגט. „איך בין די רעכטע האנט פונעם אויפזעער. ער מאכט פשוט א קאמעדיע פאר מיין פארוויילונג."

„רעכטע האנט?" האט דניאל געזאגט. „ליאדעווע יונג, פאל אויף די קני און בעט מחילה, יעצט. טו עס כדי צו ראטעווען דיין זיידן, און כדי דו זאלסט האלטן דיין אייגענע רעכטע האנט."

„ווארט, ווארט. האב איך גוט געהערט? א בטלן און א גראשן סטראשעט מיר און מיין זיידן? מיין זיידע איז דער קאמאנדיר פון סטראטקאם, און איך בין די רעכטע האנט פונעם אויפזעער. זאג מיר נאר, בטלן, ווי אזוי וועסטו אונז אויסמעקן?"

„ווייל איך בין דער מאן צו וועמען איר אלע בעט זיך. איך בין דער אויפזעער."

א שטילקייט, און דערנאך א געלעכטער וואס האט געטרייסלט דעם זאל. „דו ביסט דער אויפזעער? דאס איינציגע וואס דו קענסט אויפזען איז דיין אייגענע טאש!"

„דו האסט אליין געגראבן דיין קבר," האט טריסטען געזאגט. „אבער דאס איז גארנישט קעגן דעם וואס דער אויפזעער וועט דיר טון פאר זיך אויסגעבן פאר אים."

„הער אויף צו פלאפלען, דניאל," האט וואנעסא געזאגט. „ווען דו וועסט ווייטער אזוי רעדן, וועט דער אויפזעער קומען נאך דיר און נאך יעדן וואס איז מיט דיר פארבונדן. איך וועל נישט לאזן אז דו זאלסט מיך מיטשלעפן."

„און דאס איז וואס דו האסט באמת מורא," האט דניאל געזאגט. „גארנישט איז דיר וויכטיגער ווי דיין אייגענער כבוד. נישט דיין בעסטע חברטע, נישט דיינע מיט־סאלדאטן, און נישט דער מאן וואס איז דיר געווען געטריי."

„גענעראל בלעיק," האט פרעסקאט געזאגט, „גיט אונז איבער דעם משוגענעם. מיר וועלן אים ווייזן וואס עס פאסירט מיט א חוצפה'ניק וואס באליידיגט די אלטע גארדע."

„די אלטע גארדע?" האט דניאל זיך געחוזקט. „אויב עמיצער דא באלאנגט צו דער אלטער גארדע, איז עס קלער'ס זיידע. ער איז געווען א באוואוסטער פיר־שטערן גענעראל. איך אליין האב אים איבערגעגעבן דעם העכסטן כבוד־מעדאל."

„אהא, דערפאר שפילסטו זיך מיט אזא שטאלץ. דו כאפסט זיך אן אין די פאלעס פון די מאנראס," האט הייעס געזאגט. „א שאד

אז די מאנראס זענען שוין גארנישט ווערט. זינט גענעראל מאנרא איז געשטארבן, איז דער נאמען מאנרא טויט. און קלער איז יעצט א פשוטע וועכטער. איך שלאג פאר מיר זאלן ארויסווארפן מיט שאנד יעדן מאנרא פון מיליטער."

„א גוטער געדאנק," האט פרעסקאט געזאגט. „די מאנראס פארן שוין צו לאנג אויפן נאמען פון זייער זיידן."

„אין נאמען פון מיין זיידן, דעם קאמאנדיר פון סטראטקאם, שטים איך מיט," האט טריסטען געזאגט.

„ארויסווארפן!" האט מען געשריגן פון אלע זייטן. „אראפנעמען די ראנגען!"

„דאס איז משוגע!" האט קלער געשריגן. „קיינער פון אייך האט נישט די רשות דאס צו באשליסן!"

„וואנעסא, דו גייסט טאקע פארניכטן די משפחה מאנרא צוליב דעם?" האט דניאל געפרעגט.

„איר טייערע טאכטער האט עס אליין געברענגט," האט וואנעסא געזאגט צו פרוי מאנרא. „זי האט באשיצט דעם מיסט און זיך געשטעלט קעגן מיר. זעסט, אזוי פאלן די מאנראס. ווער בלייבט נאך אויף דיין זייט?"

„וואנעסא," האט דניאל געזאגט, „דער אויפזועער אליין האט געערט דעם פארשטארבענעם גענעראל מאנרא. קליינע אפיצירן ווי איר טארט נישט אנרירן זיין פאמיליע."

פרוי מאנרא איז געפאלן צו וואנעסאס פיס. „גענעראל בלעיק, איך בעט אייך, לכבוד דעם אויפזועער, שוינט אונז. מיר וועלן זיך אפטרייסלען פון דניאל. נאר שלעפט נישט אונזער פאמיליע מיט אים."

„מאמע, ניין!" האט קלער געשריגן. „זיי וועלן אים הרג'ענען אויב מיר וועלן אים איבערלאזן!"

„וואך אויף, קלער! ווילסטו אז די גאנצע פאמיליע זאל ווערן פארניכטעט? לאז אים גלייך!"

טריסטען האט פלוצלינג געקראצט דעם קאפ. „וואנעסא, ווארט. דער אויפזועער קומט באלד. צוליב עפעס א סיבה זעט אויס אז ער האט א ווייכע ווינקל פאר די מאנראס. מיר זאלן אים נישט ברוגז מאכן."

„איך האב א בעסערן געדאנק," האט וואנעסא געזאגט צו דניאל מיט א קאלטן קוק. „זיי איינמאל נוצלעך, בטלן. פארשווינד פון דער וועלט, און פארשפאר אונז די ארבעט."

דניאל האט זיך נישט אויפגערעגט. „טריסטען, דו ביסט טאקע א נאר. נעם דאס פאר א ווארענונג: רירסטו מיך אן מיט איין פינגער, וועט דיין זיידע דיך אליין שטראפן, נאר כדי צו באקומען מיין מחילה. און דער סעקרעטאר פון פארטיידיגונג, טאמעס קאלדוועל, וועט פארניכטן דיין גאנצע משפחה. זיי ביידע וועלן זיין דא אין פינף מינוט. רירט מיך אן פאר דעם, אויב איר האט די קוראזש."

אויפן וועג, אין א שווארצן אויטא, האט מארקוס וואן געשריגן צום שאפער: „פאר שנעלער! אויב דער אויפזעער ווערט ברוגז, איז די משפחה וואן פארלוירן!"

קאפיטל זיבן

דער סעקרעטאר קומט אן

דניאל איז רואיג צוגעגאנגען צום גרויסן פאטעל אין שפייז זאל, דער שטול וואס איז געווען צוגעגרייט פארן אויפזעער, און האט זיך אוועקגעזעצט.

„וואס טוסטו?!" האט הייעס געשריגן. „דאס איז דער שטול פונעם אויפזעער! דו האסט נישט קיין רשות אפילו צו אטעמען נעבן אים!"

„איר וועט באלד זען," האט דניאל געזאגט. „איך גיב אייך א לעצטע געלעגנהייט, איידער דער אמת וועט אייך פארניכטן. פאלט אויף די קני, בעט מחילה, און אפשר וועל איך אייך לאזן גיין."

„שטיי אויף פון דעם שטול!" האט פרעסקאט געשריגן. „אזא ווי דו טאר נישט זיצן דארט!"

„א זאל פול מיט בלינדע שעפסן," האט דניאל געזאגט. „פון וואו זענט איר אזוי זיכער אז איך בין נישט דער אויפזעער?"

דזשוליען האט זיך ווייטער צוגעטשעפעט צו קלער, און איר צוגעזאגט אז אויב זי וועט אוועקלאזן דניאל, וועט ער איבעררעדן זיין שוועסטער צו שוינען איר פאמיליע. „אין דיינע חלומות!" האט קלער געשריגן און זיך ארויסגעריסן. „לאז מיך!"

„גענוג, קלער!" האט איר מאמע געשריגן. „דער בטלן וויל זיך אליין אומברענגען. אויב דו וועסט אים נאך איין מאל באשיצן, וועל איך זיך אפזאגן פון דיר!"

דניאל איז אויפגעשטאנען און זיך געשטעלט פאר קלער. „האב נישט קיין מורא, קלער. איך בין דא."

„אלע ווילט איר מיך טויט, האַ?" האט ער געזאגט צום עולם. „נאך צוויי מינוט. צוויי מינוט."

„מיר דארפן נישט אפילו איינע," האט טריסטען געזאגט. „אלע, הערט! דער מיסט האט באליידיגט דעם אויפזועער. אלס זיין רעכטע האנט, באפעל איך אייך: מאכט אים אן ענדע."

„מיט פארגעניגן, הער," האט הייעס געזאגט. „אויף מיין ווארט אלס גענעראל."

„איך אויך," האט פרעסקאט געזאגט. „ער איז אריבער אלע גרעניצן."

וואנעסא האט זיך אויפגעשטעלט אין איר פולער הייך. „דו נישטיגער מיטעסער, דו האסט אונז געצוואונגען. אויב אלע זענען מסכים, דורך מיין מאכט אלס פיר־שטערן גענעראל, דניאל קראס, פארמשפט איך דיך צום טויט."

„וואנעסא, איך בעט דיך," האט קלער געוויינט. „מיר זענען געווען די בעסטע חברטעס. לאז אים גיין!"

„וויפיל מאָל מוז איך דיר איבערחזר'ן, פּריוואַט? איך בין אַ פיר־שטערן גענעראַל. דו האָסט נישט קיין רעכט מיר צו זאָגן וואָס איך מעג."

עמילי האָט צוגעשטעלט: „פּאָליציי, האַלט אים אָן, און לערנט אים אַ לעקציע!" די זעלנער זענען צוגעקומען צו דניאל.

„איר האָט נאָך איין מינוט צו ראַטעווען אייערע לעבנס," האָט דניאל געזאָגט רואיג. „בעט מחילה, יעצט."

„שטייט אָפּ! וואָס טוט איר, נאַרישע מענטשן?!" האָט אַ שטימע געדונערט פון דער טיר. עס איז געווען טאָמעס קאַלדוועל, דער סעקרעטאַר פון פאַרטיידיגונג.

„הער סעקרעטאַר איז דאָ!" האָט הייעס געשמייכלט. „יעצט קען דיך שוין קיינער נישט ראַטעווען."

„וואָס גייט דאָ פאָר?" האָט קאַלדוועל געפרעגט.

„גאָרנישט צו זאָרגן, הער סעקרעטאַר. בלויז אַ משוגענער הונט וואָס מען דאַרף אָוועקשאַפן. מיר רוימען יעצט אַרויס דעם מיסט."

„איך האָב אייך געגעבן איין אַרבעט," האָט קאַלדוועל געשריגן. „צוגרייטן אַ צערעמאָניע פאַרן אויפזעער, און איר האָט עס פאַרוואַנדלט אין אַ יריד! קלוגע קעפּ!"

טריסטען איז צוגעקומען מיט אַ בויג. „טריסטען וואַן, הער. איך בין די רעכטע האַנט פונעם אויפזעער. עס פרייט מיך צו אַרבעטן מיט אייך."

„טאקע? פארוואס האט מיר קיינער דערוועגן נישט געזאגט?"

„איך בעט איבער, הער. איך האב געדארפטווארטן ביז עס ווערט אפיציעל. אבער דער מיסט דא האט באליידיגט דעם אויפזעער. ער גייט ארום און זאגט אז ער איז דער אויפזעער. מיר זענען געווען באלד אים צו באשטראפן."

„עס איז אמת, הער סעקרעטאר," האט ביאטריס צוגעלייגט. „און כדי עס זאל זיין קלאר: ער איז אמאל געווען מיין איידעם, אבער מיר האבן אים היינט ארויסגעווארפן. די משפחה בלעיק האט מיט אים גארנישט צו טון. האלט זיך נישט צוריק צוליב אונז."

„עס איז א שאד, דניאל," האט וואנעסא געזאגט. „דו ביסט אמאל געווען מיין מאן, אבער יעצט קען איך גארנישט טון דיך צו ראטעווען."

„קענסטו נישט, אדער ווילסטו נישט?" האט דניאל געפרעגט שטיל. דערנאך האט ער זיך געווענדט צו קאלדוועל: „זאג מיר, טאמעס, ווי אזוי זאלסטו אויפרוימען דעם באלאגאן?"

קאלדוועל האט זיך אויסגעגלייכט, זיך טיף געבויגן, און געזאגט: „מיר שטייען צו אייער באפעל, הער אויפזעער."

א טויטע שטילקייט איז געפאלן אויפן זאל. „וואס?" האט עמעצער געשושקעט. „ער... ער איז דער אויפזעער?"

„ניין! ניין! דאס קען נישט זיין!" האט ביאטריס געשריגן. „דניאל האט נאר געלעבט אויף אונזער חשבון! ווי אזוי קען ער זיין דער אויפזעער?"

וואנעסא איז געשטאנען בלאס ווי קרייד. „איז דאס א שלעכטער וויץ? דער מאן מיט וועמען איך האב זיך באגאנגען ווי מיט א שמאטע, איז דער וואס האלט די שטריקלעך פון דער גאנצער מדינה? דער וואס קען מאכן אדער צעברעכן א פרעזידענט מיט איין טעלעפאן? דער אויפזעער וועמען איך האב אזוי געדינט? ניין. עס איז אוממעגלעך."

קאפיטל אכט

פינף מינוט

„אלס סעקרעטאר פון פארטיידיגונג," האט קאלדוועל געזאגט, „בעט איך אפיציעל מחילה פאר מיין שפעטן קומען."

„ס'איז גוט," האט דניאל געזאגט. „דו ביסט געקומען פונקט צו דער צייט. ווען דו וואלסט געקומען פריער, וואלט איך נישט געזען ווי די גרויסע הערן טרעטן אויף די קליינע."

„לאזט מיך דאס באהאנדלען, הער," האט קאלדוועל געזאגט, און זיך אויסגעדרייט צו די אנדערע מיט א פייערדיגן קוק. „בלינדע, שטאלצע נארן! ווי אזוי האט איר זיך דערוועגט צו שטעלן קעגן דעם אויפזעער?"

„הער סעקרעטאר," האט הייעס געשטאמלט, „מיר האבן אים נישט דערקענט. ס'איז נאר א גרויסער טעות."

„א טעות? איר רופט דעם אויפזעער 'מיסט', און דאס איז א טעות?"

„עס איז נישט אונזער שולד, הער! אפיצירן פון אונזער מדרגה זעען קיינמאל נישט דעם אויפזעער. מיר האבן נישט געוואוסט. טריסטען האט אנגעהויבן! שיקט אונז אויף דער פראנט, אפילו קיין מיטל־מזרח, נאר לאמיר דאס לאזן הינטער אונז."

ביאַטריס האָט פלוצלינג געטוישט איר טאָן. „דאָס איז אַלעס טריסטענס שולד! ער האָט אונז פאַרפירט צו צווייפלען אין מיין וואונדערלעכן איידעם!"

„הער," האָט דזשוליען געזאָגט, „איך בין מיט דניאל אַלעמאָל גוט אויסגעקומען. ער איז מיין שוואָגער! טריסטען האָט אונז פאַרדרייט דעם קאָפּ."

„דאָס איז משוגע," האָט טריסטען געמורמלט. „עס איז נישטאָ קיין שום אופן אַז אַ בטלן ווי דניאל איז דער אויפזעער. פאַרוואָס גלייבן אַלע דעם?"

„אויב אַזוי, איז דאָס אַלעס געווען אַ טעות, יאָ?" האָט דניאל געזאָגט. „גוט, נעם איך אָן אייער מחילה. אָבער מעשים האָבן תוצאות. איר זענט אַלע, פון יעצט אָן, אָפּגעזאָגט פונעם דינסט."

„איר מיינט עס ערנסט?" האָט פּרעסקאָאַט געשריגן. „הער, דאָס איז קעגן יעדן געזעץ פונעם מיליטער!"

„איך בין דער אויפזעער. איך מאַך די געזעצן, און מיין וואָרט איז דער געזעץ."

„טראַכט אַ מינוט, הער," האָט הייעס געזאָגט. „ראָבערט און איך האָבן געבויט די קאָמאַנדעס צענדליגער יאָרן. אונז אָפּזאָגן וועט זיין אַ שווערער קלאַפּ פאַרן גאַנצן מיליטער. אָן קאָמאַנדירן וועמען די סאָלדאַטן גלייבן, ווי אַזוי וועלן זיי געווינען? איר שטעלט אין סכנה די זיכערהייט פון לאַנד."

„דניאל," האט וואנעסא געזאגט, „אפילו אויב דו ביסט טאקע דער אויפזעער, קענסטו נישט אוועקווארפן צוויי גענעראלן ווען עס פאלט דיר איין."

„מיר האבן פריינט אויף הויכע ערטער," האט פרעסקאט צוגעלייגט. „איר קענט אונז נישט אנרירן."

„איז דאס א סטראשע?" האט קאלדוועל געדונערט. „ווילט איר א קריגס־געריכט?"

דניאל האט נאר געשמייכלט. „וואס פאר א שפיל. איר מיינט אז ווייל איך בין געווען אוועק דריי יאר, קענען א פאר נעבעכדיגע פאיאצן מיך סטראשען? טאמעס, פינף מינוט. פארטיג מאכן זייער אפזאגונג. נעם אראפ זייערע שטערן."

פרעסקאט האט זיך צעלאכט. „אהא! יעצט ווייסן מיר שוין. דו ביסט נישט קיין אויפזעער, דו שווינדלער. דער אמת'ער אויפזעער וואלט געוואוסט אז אפזאגן גענעראלן פון אונזער מדרגה נעמט צייט, א סך מער ווי פינף מינוט."

„פונקט," האט הייעס געזאגט. „וואך אויף, הער סעקרעטאר. לאזט אייך נישט נארן פון דעם פאיאץ."

ביאטריס האט זיך אויך אומגעקערט. „יעצט פארשטיי איך שוין. ער האט דריי יאר געלעבט אויף מיין משפחה'ס חשבון. ער קען נישט האבן אזא מאכט." און עמילי: „א שיינע פארשטעלונג. א שאד אז מען גיט נישט קיין פרייזן פאר בטלנים."

„הער," האט וואנעסא געזאגט צו קאלדוועל, „איר מאכט א גרויסן טעות. איך בין זיין געוועזענע ווייב. איך ווייס פונקט ווער ער איז: א שוואכער מענטש אן קיין ריקנביין. ער קען קיינמאל נישט זיין דער אויפזעער."

אין דעם מאמענט האט מען אויסגערופן: „די מתנות פונעם אויפזעער זענען אנגעקומען!"

דריי זעלנער זענען אריין מיט דריי קעסטלעך. „דער אויפזעער האט צוגעגרייט דריי מתנות פאר דער ערשטער פרוי פיר־שטערן גענעראל," האט מען אנאנסירט. „ערשטנס, דער העכסטער כבוד־מעדאל וואס א סאלדאט קען באקומען. צווייטנס, א קארטל מיט די סודות־קאדן פון די אטאם־וואפן. און דריטנס, א קאפיע פון דעם אויפזעערס ,שווארצן בוך'."

א גערויש איז דורכגעלאפן דעם זאל. „די אטאם־קאדן? נאר דער פרעזידענט און דער אויפזעער האלטן זיי!" „און דאס שווארצע בוך! דארט שרייבט דער אויפזעער אן אלע סודות און שוואכקייטן פון די פאליטיקער אין וואשינגטאן. מיט די דריי צוזאמען קען מען האלטן די וועלט אין דער האנט!"

קאפיטל נײַן

דער אמת אויף דער ליכט

דניאל האט זיך געווענדט צו קלער. „קלער, דאס האב איך צוגעגרייט פאר דיר. געפעלט עס דיר?"

„פאר מיר?" האט קלער געשושקעט, נישט גלייבנדיג.

„איך האב דיר דאך געזאגט: היינט ביינאכט ביסטו די הויפט־פערזאן. דיר קומט דער גאנצער כבוד און אלע מתנות."

קלער האט אויסגעשטרעקט די האנט, אבער וואנעסא איז צוגעשפרינגען. „נעם אוועק דיינע הענט! דאס האט דער אויפזעער געשיקט פאר דער ערשטער פרוי פיר־שטערן גענעראל, און דאס בין איך! דו ביסט א פשוטע וועכטער. דאס איינציגע מאל וואס דו וועסט אנרירן דעם מעדאל, וועט זיין ווען איך וועל דיר באפעלן אים צו פוצן."

„שטיי אפ, וואנעסא בלעיק!" האט קאלדוועל געדונערט. „דער אויפזעער האט קלאר געמאכט אז דער מעדאל איז פאר קלער מאנרא. דו ביסט די וואס האט נישט קיין רשות אים אנצורירן!"

„איר מיינט אז איך בין א נאר?" האט וואנעסא געשריגן. „דער בטלן איז נישט דער אויפזעער. ווען ער וואלט געווען, וואלט ער באוויזן די מתנות דעם ערשטן מינוט ווען ער איז אריינגעקומען.

איר זענט דער סעקרעטאר פון פארטיידיגונג, קאלדוועל! פארוואס שפילט איר מיט אין דעם קאמעדיע?"

טריסטען האט דאן ארויסגעלאזט פון זיין מויל א שענדליכע, פאלשע רכילות וועגן קלער און דעם סעקרעטאר, ווערטער וואס מען טאר נישט איבערחזר'ן, אז דאס אלעס איז נאר א פלאן צו גנב'ענען גענעראל בלעיקס כבוד. „איך רוף יעצט מיין זיידן," האט ער געזאגט. „ווען ער וועט אנקומען, וועט ער אייך אלע פארניכטן."

„איך האב שוין כמעט געגלייבט," האט וואנעסא צוגעלייגט. „דניאל קראס, דער שטריקל־ציער פון דער מדינה! א וויץ. א פויער וואס פארשטעלט זיך בלייבט א פויער. אבער איך האב נישט געמיינט אז דו וועסט אראפפאלן אזוי נידעריג, נאר כדי מיר צו אימפאנירן."

„איר האט ווילדע געדאנקען," האט דניאל געזאגט. „אבער איך בין מיד פון דעם שפיל. די פינף מינוט זענען פארביי."

קאלדוועל האט ארויסגענומען א פאפיר. „גענעראל הייעס, אויפן באפעל פונעם אויפזעער, ביסטו אפגעזאגט פונעם דינסט, פון דער מינוט אן. גענעראל פרעסקאט, דיין צוטריט צום פענטאגאן איז אפגענומען. פארלאז דעם געביידע גלייך."

„וואס? ווי אזוי איז דאס מעגלעך?" האט הייעס געשטאמלט. „ביסטו... טאקע דער אויפזעער?"

„לאמיר עס מאכן אפיציעל," האט דניאל געזאגט. „וואנעסא בלעיק, פאר דיין אפענער אומגעהארכזאמקייט און גאווה ביסטו

א שאנד פאר דער אוניפארם. דו ווערסט אראפגעשטעלט ביז א פשוטער פריוואט, און דו וועסט שטיין וואך ביי דער טיר. א וועכטער־הונט, ממש."

„און קאלאנעל קלער מאנרא, פאר איר אויסערגעווענליכע פירערשאפט, און פארן צעברעכן די טעראר־נעצן אין מיטל־מזרח, ווערט היינט געהעכערט צו א פיר־שטערן גענעראל, און אנגעשטעלט אלס קאמאנדיר פון צענטקאם."

„וואס? איך? א פיר־שטערן גענעראל? די קאמאנדע פון צענטקאם?" האט קלער געשושקעט. „ניין, דאס קען נישט זיין אמת."

דניאל האט געקוקט אויף וואנעסא. „איך האב דיר געזאגט אז דו וועסט זיך דערשטיקן מיטן אמת. האסטו יעצט חרטה? איך האב דיר געזאגט אז דו ביסט בלינד און שטאלץ. איך האב דיר געזאגט אז ווען דו בייסט די האנט וואס שפייזט דיך, וועט עס דיך דערשטיקן. איך האב דיר געזאגט אז קיינער דא איז נישט העכער פון מיר. און איך האב דיר געזאגט אז אלעס מיט דיין נאמען וועט אריבערגיין צו קלער. דו האסט נישט געהערט. ביסטו יעצט גרייט אויפצוכאפן?"

„מיר זענען געווען באהעפט דריי יאר," האט וואנעסא געזאגט מיט א ציטערדיגער שטימע, „און די גאנצע צייט האסטו באהאלטן ווער דו ביסט."

„יא."

„אבער פארוואס? דו וואלסט מיר נאר געדארפט זאגן דעם אמת! דאן וואלט איך דיך קיינמאל נישט געגט, און גארנישט פון דעם וואלט נישט פאסירט."

„ווייל דו האסט קיינמאל נישט געגלייבט אין מיר. נישט איין מאל. אבער איך דארף עס שוין נישט. איך דארף דיר דאנקען. דו האסט מיר געוויזן דיין אמת'ן פנים, גיריג און אייגננוציג, און דו האסט מיך געפירט צו דעם מענטש וואס איז מיר באמת געווען געטריי."

„פרוביר זיך נישט ארויסצודרייען," האט עמילי געשריגן. „גענעראל בלעיק וואלט נישט געדארפט ריזיקירן איר לעבן אין קאמף, ווען דו וואלסט איר געזאגט ווער דו ביסט! אלעס איז דיין שולד!" און זי האט צוגעגעבן נאך מיאוסע באשולדיגונגען.

„דו ווייסט טאקע נישט ווען צו שווייגן, האַ?" האט דניאל געזאגט קאלט.

„דניאל," האט וואנעסא געבעטן, „וואס עס זאל נישט זיין, בין איך גרייט צו מוחל זיין. אבער איך האב געבלוטיגט פאר דעם לאנד דריי יאר. און דו גייסט איבערגעבן מיינע באלוינונגען צו קלער? דאס איז נישט יושר!"

קאפיטל צען

מארקוס וואן שטערט די שמחה

„וואנעסא בלעיק," האט דניאל געזאגט, „מיינסטו טאקע אז דו ביסט געווען פעאיג דאס אלעס צו טון אליין? ווען דער אויפזועער וואלט דיר נישט בסוד געהאלפן, וואלסטו מיט דיין אומפעאיגקייט שוין טויזנט מאל אומגעקומען אויפן שלאכטפעלד. און דו האסט געמיינט אז דו האסט פארדינט די פערטע שטערן? דו פארדינסט נישט אפילו די אוניפארם."

ער האט א זיפץ געטון. „ווען מיר האבן חתונה געהאט, איז דיין איינציגער ציל געווען צו ווערן א גענעראל. איך האב דיר עס געוואלט געבן, אבער איך האב נישט געוואלט אז דו זאלסט פילן קיין דרוק. דעריבער בין איך געבליבן נעבן דיר ווי א פשוטער מענטש. א שאד. די דריי יאר האבן פאר דיר גארנישט באדייט. ברוך השם האב איך באצייטנס געזען דעם אמת."

„דניאל, איך... איך האב עס נישט געמיינט ערנסט ווען איך האב געזאגט אז מיר זאלן זיך געזעגענען," האט וואנעסא געשטאמלט.

„זאג וואס דו ווילסט, וואנעסא. דו באדייטסט מיר שוין גארנישט. מיר איז יעצט וויכטיג נאר אז קלער זאל באקומען וואס איר קומט."

די גענעראלן זענען געפאלן צו זיינע פיס. „הער אויפזועער, מיר האבן שווער געזינדיגט. גיט אונז א קריגס־געריכט, שיקט אונז

אין תפיסה אויף אייביג, נאר שוינט אונזער לעבן!" „מיר אויך, הער!" האט טריסטען געשריגן. „נאר לאזט מיין זיידן אויסער דעם!"

„טאמעס," האט דניאל געזאגט, „רוים אויף דעם צימער. ווער עס האט ערליך פארדינט זיין פלאץ, זאל גיין. די אנדערע, ווייסטו שוין וואס צו טון. און גרייט צו א ריכטיגע צערעמאניע פאר קלער: גרעסער, שיינער, מיט אלע קאמערעס פון וואשינגטאן. איך אליין וועל איר אנהעפטן די פיר שטערן."

„ס'איז געטון, הער."

פרוי מאנרא האט זיך אנגעכאפט ביים קאפ פון שמחה, און שוין אנגעהויבן חלומ'ן פון א גרויסן שידוך פאר איר טאכטער. „שטופט מיך, אז איך זאל וויסן אז איך שלאף נישט!"

פונקט דעמאלט האבן זיך געעפנט די טירן, און אריין איז גענעראל מארקוס וואן, דער קאמאנדיר פון סטראטקאם, מיט א רויטן פנים. ער האט נישט אפילו געקוקט אויף דניאל.

„טאמעס קאלדוועל! דו האסט געהאט די חוצפה אוועקצושטעלן א צווייטקלאסיגן אקטיאר צו שפילן דעם אויפזעער? ביסטו מיד פון לעבן?"

„ווארט! ער שפילט נאר דעם אויפזעער?" האט פרעסקאט אויסגעשריגן. „ער איז א שווינדלער!"

„איך האב דאך געזאגט," האט הייעס זיך געפרייט. „דניאל איז א גארנישט. ער איז אלעמאל געווען."

„פונקט אזוי," האט טריסטען געזאגט. „מיין זיידע האט שוין געשאקלט די האנט פונעם אויפזעער. ער ווייסט דעם אמת'ן פון א פאיאץ."

„היט דיין מויל, מארקוס," האט קאלדוועל געווארנט. „ווייסטו מיט וועמען דו רעדסט?"

אבער מארקוס האט זיך געווענדט צום עולם. „מיינע הערן, דער סעקרעטאר קאלדוועל, שיכור פון דעם אויפזעערס חן, האט פאלשט זיינע באפעלן און אוועקגעזעצט דעם פאיאץ אויף זיין שטול. מיר אלע האבן געהערט אז דער אויפזעער וויל העכערן וואנעסא בלעיק! איך וועל אליין איבערגעבן דעם אויפזעער יעדעס ווארט פון דעם יריד. קאלדוועל, פאק איין דיין טיש, דו ביסט פארטיג. און אלס קאמאנדיר פון סטראטקאם, בטל איך אפיציעל די היינטיגע צערעמאניע. מיר וועלן זי איבערמאכן אין דריי טעג: גרעסער, שיינער, און ווי עס דארף צו זיין."

„הער," האט וואנעסא געפרעגט מיט האפענונג, „הייסט דאס אז איך וועל נאך אלץ ווערן א פיר־שטערן גענעראל?"

זי האט זיך אומגעדרייט צו דניאל מיט א שטאלצן שמייכל. „זעסטו, דניאל? שטעל זיך אן ווי דו ווילסט, דו ביסט נישט דער אויפזעער. דו ביסט נאר א פארצווייפלטער בטלן. איך וועל נישט זיין די וואס הרג'עט איר געוועזענעם מאן אויף איר שמחה. דעריבער לאז איך דיך לעבן. אבער דו וועסט פאלן אויף די קני און בעטן מחילה."

„פאל אויף די קני, בטלן!" האט עמילי געשריגן.

„איך אויף די קני פאר איר?" האט דניאל געזאגט. „דו האסט עס פארקערט. גלייב מיר, זי וועט זיין די וואס וועט בעטן."

„עמילי, לאז," האט וואנעסא געזאגט. „מיר דארפן זיך נישט קריגן מיט קאלדוועל צוליב א גארנישט. יעצט איז דער עיקר צו געפינען חן ביים אויפזועער. וואס גיט מען א מאן ווי אים? ער האט אלעס." עמילי האט איר געגעבן אלערליי עצות ווי אזוי צו געפינען חן ביים אויפזועער, און וואנעסא האט זיך צוגעהערט מיט גרויס אויפמערקזאמקייט.

דניאל האט נאר געשמייכלט. „איך קען שוין נישט ווארטן צו זען דיין פנים ווען דו וועסט פארשטיין אז דער אויפזועער בין איך. אויף די איבעריגע פון אייך: מיר וועלן פארענדיגן אין דריי טעג."

שפעטער האט קאלדוועל אים געפרעגט: „הער, איך פארשטיי נישט. פארוואס לאזט איר מארקוס אפשטופן די צערעמאניע?"

„די לעצטע צאפלענישן פון גאוה," האט דניאל געזאגט, „זענען דער שענסטער אנבליק אויף דער וועלט. דאס איז ווערט צו ווארטן דריי טעג."

אין דער היים פון די בלעיקס האט דניאל איינגעפאקט זיינע זאכן. עמילי און דזשוליען האבן זיך געשטעלט אין וועג. „וואו גייסטו מיט דעם זאק? לאמיר זען וואס דו האסט דארט! דו ארעמער מיטעסער, גע'גנט, אן א היים, און נאך אלץ פרובירסטו צו גנב'ענען ביים ארויסגיין!"

„דאס זענען מיינע אייגענע זאכן," האט דניאל געזאגט. „וואנעסא און איך זענען פארטיג. איך פאק איין און גיי. האסטו א פראבלעם?"

„יעדע זאך דא איז געגנב'עט פון דעם הויז. גיב אהער!" ביאטריס האט ארויסגעריסן פונעם זאק א בילד. דניאלס אויגן האבן אויפגעפלאמט. „דאס איז מיין מאמע אויף דעם בילד! דו מיינסט אז איך וועל דאס לאזן?" ער האט צוריקגעכאפט דאס בילד, און אין דעם געשטופעריי זענען ביאטריס און דזשוליען אנגעפאלן אויף אים.

וואנעסא איז אריינגעקומען, און אן קיין פרעגן, האט זי אים געגעבן א פאטש. „ווי וואגסטו, דניאל? דו לייגסט אן די הענט אויף מיין מאמע און מיין ברודער אין מיין אייגענער הויז?"

„דריי יאר, וואנעסא," האט דניאל געזאגט שטיל. „נישט איין מאל האסטו מיך געפרעגט מיין זייט, איידער דו האסט מיך געשלאגן."

„ווייל דו ביסט א הפקר'דיגער וואס איך האב אויפגעהויבן פון דער גאס, און זיי זענען מיין משפחה. איז דיר קלאר?"

קאפיטל עלף

דער יונגערער ברודער

ווייט פון וואשינגטאן, אין א פאלאץ מיט הויכע מויערן, איז געזעסן אלעקסאנדער קראס, דניאלס יונגערער ברודער, דער ראש פון דער משפחה קראס. ער איז געווען שטאלץ און הארט, און זיין שאטן איז געפאלן אויף א סך הויכע ערטער.

„מען זאגט אז דער אויפזעער איז צוריקגעקומען פון שאטן אין וואשינגטאן," האט ער געזאגט צו זיין ראטגעבער. „איך וויל אים האבן ביי א שטריק, ארבעטן פאר אונז. ווען דער אויפזעער וועט זיך פאלגן די משפחה קראס, וועט יעדער שטריקל אין אמעריקע לויפן דורך דעם צימער."

„הער קראס, מיט רעספעקט, דאס איז א שווערע זאך," האט דער ראטגעבער געזאגט. „דער אויפזעער פאלגט קיינעם נישט. ער קען מאכן אדער צעברעכן א רעגירונג מיט איין טעלעפאן. אויב איר ווילט עס טון ריכטיג, וועט איר מוזן זיצן מיט אים פנים אל פנים."

„היט דיין טאן," האט אלעקסאנדער געזאגט קאלט. „די משפחה קראס האט דיך אוועקגעשטעלט וואו דו ביסט, און מיר קענען דיך אזוי שנעל אראפווארפן."

„פארשטאנען, הער. נאך עפעס: לויט מיינע ידיעות, אין דריי טעג וועט דער אויפזעער האלטן א ספעציעלע צערעמאניע פאר

וואנעסא בלעיק, און זי מאכן א פיר־שטערן גענעראל. און אין איר טעקע שטייט עפּעס אינטערעסאַנטס: זי איז די געוועזענע ווייב פון אייער עלטערן ברודער, דניאל. ער האט חתונה געהאט מיט איר פאר דריי יאר, גלייך נאכדעם וואס ער האט פארלוירן דעם קאמף אויף דער ירושה פון דער משפחה קראס."

אלעקסאנדער האט געשמייכלט א בייזן שמייכל. ער האט באשלאסן צו פארשעמען זיין ברודער, דורך כאפן זיין געוועזענע ווייב און זי מאכן פאר זיין געפאנגענע. „רופט אן אונזער רוסישן אגענט, איוואן וואלקאוו. דערמאנט אים ווער עס האט אים ארויסגעצויגן פון דער סאודישער מפלה, ווען די צווילינג־שטערן האבן צעבראכן זיין גרופּע. און זאגט אים ער זאל כאפן מיין ברודערס געוועזענע ווייב, די פיר־שטערן גענעראל, און זי ברענגען צו מיר."

אין דער זעלבער צייט, ביי די בלעיקס, האט דניאל געזאגט צו וואנעסא: „ווייסטו וואס, וואנעסא? אפילו נאכדעם וואס דו האסט מיר געווארפן די גט־פאפירן אין פנים, בין איך נאך געווען גרייט דיר צו געבן א לעצטע געלעגנהייט. ווען דו וואלסט באוויזן אז דו פארדינסט די אוניפארם, וואלט איך דיר אליין אנגעהעפט די שטערן. אבער דו האסט פארברענט די לעצטע בריק צווישן אונז."

„אך, גיי אראפ פון דיין הויכן פערד. וואס איז שוין דער נוצן? אלע ווייסן אז דו ביסט א נישטיגער גארנישט."

טריסטען איז אריינגעקומען מיט א פּאַפּיר. „וואַנעסאַ, עס איז אָפיציעל! דיין צערעמאַניע איז אין צוויי טעג." וואַנעסאַ האָט זיך געפרייט. „טריסטען האָט באַקומען די ידיעה נאָך פאַר מיר. ער איז טאַקע די רעכטע האַנט פונעם אויפזעער!"

„א צערעמאַניע פאַר וואַנעסאַ?" האָט דניאל געפרעגט. „פאַרוואָס ווייס איך נישט דערפון?"

„פאַרוואָס זאָל מען דיר זאָגן, בטלן? און דאָס בעסטע: ביי דער צערעמאַניע וועט מיין זיידע זען אַז דער אויפזעער זאָל מיך מאַכן פאַרן סעקרעטאַר פון שטאָט. רעכטע האַנט, א הויכער מיניסטער, גלייך מיט קאַלדוועל. אַלזאָ, דניאל, ווייס דיין פּלאַץ."

„רעכטע האַנט? זינט ווען?" האָט דניאל געזאָגט. „מיר ביידע ווייסן אַז דאָס איז א ליגן."

„גענוג, דניאל!" האָט וואַנעסאַ געשריגן. „דו באַליידיגסט די רעכטע האַנט פונעם אויפזעער און דעם קומענדיגן סעקרעטאַר! ווילסטו שטאַרבן היינט?" און זי האָט אים ווידער געגעבן א פּאַטש.

„צוויי טעג, וואַנעסאַ," האָט דניאל געזאָגט רואיג. „דאַן וועסטו באַצאָלן פאַר יעדן פּאַטש."

זי האָט אים געוואָרפן א קאָרטל מיט געלט. „נעם דאָס. דו ביסט ברוגז ווייל די געלט־באַן האָט זיך פאַרענדיגט, יאָ? נעם און גיי אַרויס פון מיין לעבן."

„דו פארשטייסט נאך אלץ נישט," האט דניאל געזאגט. „איך האב קיינמאל נישט געוואלט דיין געלט, וואנעסא. נישט היינט, נישט פאר דריי יאר. נישט איין מאל."

יענע נאכט, ווען וואנעסא איז אליין ארויס, איז פון דער פינצטערניש ארויסגעשפרונגען א מאן מיט א רוסישן אקצענט. „וואנעסא בלעיק, דו האסט פארברענט מיין אפעראציע אין מיטל־מזרח, און מיך געמאכט פאר א געלעכטער פארן קרעמל. יעצט צאל איך דיר צוריק." עס איז געווען איוואן וואלקאוו. ער האט זי געכאפט און זי איז געפאלן חלשות.

אבער דניאל איז געווען נאענט. ער איז צוגעלאפן, האט זיך געשלאגן מיט וואלקאוו, און דער רוס איז אנטלאפן אין דער נאכט. דניאל האט זיך געבויגן איבער וואנעסא. „וואנעסא, קוק אויף מיר. ביסטו אין ארדענונג?"

קוים איז זי צו זיך געקומען, איז שוין צוגעלאפן טריסטען. „דאנקען גאט אז איך בין געקומען צו דער צייט! דער רוס האט דיך אנגעפאלן, איך האב אים פארטריבן און דיך געראטעוועט. און ווען איך בין אים נאכגעלאפן, האט דער דא זיך צוגעכאפט צו דיר מיט שלעכטע כוונות!"

וואנעסא האט געגלייבט טריסטען. „איך האב געמיינט," האט זי געזאגט צו דניאל מיט עקל, „אז וואס עס זאל נישט זיין, האסטו כאטש א ביסל אנשטענדיגקייט. אבער דו ביסט א חיה, דניאל. זיך געזעגענען מיט דיר איז געווען דאס קליגסטע וואס איך האב געטון."

„וואלסטו מיר געגלייבט ווען איך זאג דיר אז איך בין דער וואס האט דיר געראטעוועט דאס לעבן?"

„הער שוין אויף. היטער, קומט אהער!"

טריסטענס טעלעפאן האט געקלונגען. „יא, ציידע. איך בין אויפן וועג צו די מאנראס." ער האט זיך געווענדט צו וואנעסא. „קום, מיר פארן צו די מאנראס מיט די גענעראלן פרעסקאט און הייעס. דער ציידע האט געגעבן גרין ליכט: מיר נעמען אוועק אלע פארמעגן פון די מאנראס."

אין אלעקסאנדערס פאלאץ האט מען אים געמאלדן אז וואלקאוו האט נישט געטון זיין ארבעט. „ער איז מער נישט נוצלעך," האט אלעקסאנדער געזאגט. די זעלבע נאכט האבן זיינע מענטשן אפגעמאכט מיט דעם רוסישן אגענט. „מיר וועלן עס ברענגען פאר גענעראל בלעיק אלס א באגריסונג," האט ער געזאגט. „און דערנאך וועל איך ארייננגיין אין דער צערעמאניע און ברענגען דעם אויפזעער צו מיינע פיס."

די משפחה קראס קומט ארויס פון שאטן

אין דער הויז פון די מאנראס איז געווען א שווערע שטימונג. פרוי מאנרא איז ארומגעגאנגען הין און צוריק. „דו האסט זיך געשטעלט קעגן גענעראל בלעיק, קעגן הער וואן, קעגן דעם אויפזעער אליין, און פאר וואס, קלער? פאר דעם בטלן דניאל קראס! דו האסט פארשמירט דעם נאמען מאנרא. מען נעמט אונז אוועק די פארמעגן, די הייזער, די באנק־חשבונות, אלעס!"

„מען בעט אריינצוקומען: גענעראל פרעסקאט, גענעראל הייעס, הער טריסטען וואן, און גענעראל וואנעסא בלעיק."

„ברוכים הבאים, גענעראל בלעיק," האט פרעסקאט געזאגט. „איר ווייסט פאר וואס מיר זענען דא. לאמיר עס נישט פארלענגערן." ער האט ארויסגענומען א פאפיר. „דאס איז א פעדעראלער באפעל. די משפחה מאנרא איז אנגעקלאגט אין געלט־וואשן און שווינדל. יעדע זאך אין דעם הויז און יעדער חשבון אויפן נאמען מאנרא ווערט קאנפיסקירט, פון יעצט אן."

„וואנעסא, איך בעט דיך!" האט פרוי מאנרא געוויינט. „עס מוז זיך נישט אזוי ענדיגן! טו דאס נישט צו מיין משפחה!"

„עס איז אלעס פארטיג," האט וואנעסא געזאגט קאלט.

„נו, נו," האט זיך געהערט א שטימע ביי דער טיר. עס איז געווען דניאל. „ווער האט געגעבן א חבורה פאפיר־שרייבער די קוראזש צו קומען נאך די מאנראס?"

„קוק נאר ווער עס איז צוריקגעקומען פאר א צווייטע רונדע!" האט טריסטען געלאכט. „איך האב דיך שוין היינט איין מאל אפגעלאזט, און דו קריכסט צוריק אין פייער. א קליינער שווינדלער וואס שפילט דעם אויפזעער. פאל אויף די קני, אדער איך וועל דיך אליין אוועקשטעלן."

„דו ביסט אויף א זינקענדיגער שיף, דניאל," האט פרוי מאנרא געבעטן. „שלעפ אונז נישט מיט."

„זארגט זיך נישט, פרוי מאנרא," האט דניאל געזאגט. „איך בין דא. קיינער וועט נישט אנרירן די מאנראס."

דרויסן, אין א שווארצן אויטא, האט א מאן געמאלדן צו זיין בעל־הבית: „יא, הער קראס. וואנעסא בלעיק איז אינעווייניג, און אויך קלער מאנרא." אלעקסאנדער קראס האט געשמייכלט. ער האט געוואלט כאפן זייביידע, נאר כדי צו פארשעמען זיין ברודער.

אינעווייניג האט דניאל ווייטער גערעדט: „איך בין צו ווייך געווען מיט אייך ביידע דאס לעצטע מאל, גענעראלן. דעריבער, א צווייטע רונדע: איך וועל איבערגעבן צום געריכט די ראיות אויף אייערע פארברעכנס. דאן וועט מען אוועקנעמען די פארמעגן פון אייערע פאמיליעס."

„הער אויף שפּילן, דו נישטיגער!" האָט הייעס געשריגן. „דו מיינסט אַז דו האָסט די כּח צו אַראָפּוואַרפֿן די פֿאַמיליעס הייעס און פּרעסקאָט?"

„מיין עלטערער ברודער וויל אויסמעקן צוויי קליינע פֿאַמיליעס אָן אַ נאָמען?" האָט זיך געהערט אַ שטימע. „איך זע דערין נישט קיין פּראָבלעם."

„ווער ביסטו?" האָט פּרעסקאָט געשריגן. „מיר זענען צוויי מיידזשאָר גענעראַלן! ווי אַזוי וואַגסטו זיך אַריינמישן אין אונזערע ענינים?"

„ווי וואַגט איר רעדן אַזוי צו הער קראָס?" האָט איינער פֿון זיינע מענטשן געדונערט.

אַריין איז אַלעקסאַנדער קראָס, און הינטער אים זענען געגאַנגען צוויי פּרויען פֿון גאָר הויכע משפּחות, ווי אינטערעסנטן פֿון זיין קוואַליציע. „איך קען די צוויי!" האָט עמעצער געשושקעט. „יענע, שאַרלאָט, איר טאַטע איז געווען אַ פּרעזידענט. און יענע איז פֿון דער בריטישער קעניגליכער משפּחה!"

„איך בין אַלעקסאַנדער קראָס, דער ראָש פֿון דער משפּחה קראָס," האָט ער געזאָגט. „מיינע עלטערן האָבן פֿינאַנצירט וואַשינגטאָנס אַרמיי, ווען די רעוואָלוציע האָט זיך אָנגעהויבן. נו, זענט איר פֿאַרטיק מיט די פּראָגעס?"

„די קראָסעס!" האָט הייעס געשושקעט. „מען האָט געמיינט אַז דאָס איז אַ מעשה־ביכל. אַ שאָטן־דינאַסטיע וואָס פֿירט דאָס

לאַנד הינטער דעם פּאַרהאַנג. אָן ענדלאָזע געלט. יעדער פּרעזידענט האָט זיי צו פֿאַרדאַנקען."

„וואַרט, וואַרט," האָט טריסטען געזאָגט. „דער בטלן דניאל איז אַ קראַס?"

„ער איז בשום אופֿן נישט קיין בטלן," האָט שאַרלאָט געזאָגט. „דניאל האָט פֿאַרלוירן דעם קאַמף אויף דער ירושה, אָבער ער איז נאָך אַלץ העכער פֿון יעדן איינעם אין דעם צימער."

„איך האָב קיינמאָל נישט געוואָלט די ירושה, שאַרלאָט," האָט דניאל געזאָגט.

„אָבער פֿאַרוואָס נישט? גאָרנישט קען זיך שטעלן קעגן דער כּח פֿון דער משפּחה קראַס," האָט אַלעקסאַנדער געזאָגט. „לאָמיך דיר דערמאָנען. קוק." ער האָט אויפֿגעהויבן זיין טעלעפֿאָן. „נעמט אַוועק יעדע פֿאַרמעגן פֿון די פֿאַמיליעס הייעס און פּרעסקאָט. איר האָט פֿינף סעקונדעס."

„פֿינף סעקונדעס? אוממעגלעך," האָט פּרעסקאָט געלאַכט. אָבער באַלד האָט זיין טעלעפֿאָן געקלונגען. „הער, מען אַטאַקירט אונדז! די עף־בי־איי האָט פֿאַרפֿרוירן אַלע חשבונות פֿון פּרעסקאָט גרופּ, און מען האָט פֿאַרכאַפּט דעם הויפּט־ביוראָ!" און הייעס'ס מענטש: „הער הייעס, אַלע פֿאַמיליע־חשבונות זענען פֿאַרפֿרוירן! מיר קענען גאָרנישט אָנרירן!"

„לאַנג נישט געזען, עלטערער ברודער," האָט אַלעקסאַנדער געזאָגט. „באַטראַכט דאָס ווי אַ קליינע מתּנה, ברוך הבא' פֿון דיין יונגערן ברודער."

אַלע זענען געשטאַנען פאַרשטומט. „צוויי אַלטע רייכע פאַמיליעס, אַוועק אין פינף סעקונדעס." „דריי יאָר בין איך געווען באַהעפט מיט דניאל, און ער האָט קיינמאָל נישט געזאָגט אַ וואָרט וועגן זיין משפחה," האָט וואַנעסאַ געשושקעט. פרוי מאַנראָ האָט אויסגעשריגן: „דניאל איז אַ קראָס! די מאַנראָס זענען געראַטעוועט!"

„דניאל, איז עס אמת?" האָט קלער געפרעגט. „דו ביסט טאַקע אַ קראָס?"

„דאָס איז געווען לאַנג צוריק," האָט דניאל געזאָגט. „איך האָב זיך אָפּגעטרייסלט פון די קראָסעס פאַר אַ לאַנגער צייט. די משפחה האָט נישט קיין חלק אין מיר. זאָרג זיך נישט, קלער. איך וועל זיך מיט זיי אָפּרעכענען."

די מתנות פון אלעקסאנדער, און א גענעראל וואס בויגט זיך

„נאך אלץ אויף דיין הויכן פערד, ברודער?" האט אלעקסאנדער געזאגט. „זארג זיך נישט, איך בין נישט געקומען פאר דיר. דו ביסט צו נעבעכדיג צו זיין ווערט מיין צייט. איך בין געקומען פאר די צוויי." ער האט געוויזן אויף וואנעסא און קלער.

„ברענגט די מתנות," האט ער באפוילן. „אין נאמען פון דער משפחה קראס, פאר גענעראל בלעיק: די שטאר־פאפירן פון א פאלאץ ביים ים אויף מאווי, א ביליאן דאלאר אין אקציעס, און די ראיה אז איוואן וואלקאוו, דער רוסישער אגענט וואס האט דיך אנגעפאלן, לעבט שוין מער נישט. ברענג דאס צום פענטאגאן, און די פערטע שטערן איז דיינע, גאראנטירט. אין אויסטויש וועסטו היינט ביינאכט גיין מיט מיר, און זיין אין מיין רשות."

„א דאנק, הער קראס," האט וואנעסא געזאגט, „אבער איך דארף נישט קיינע פון די זאכן."

„אינטערעסאנט. דו ביסט די ערשטע וואס האט מיר אמאל געזאגט ניין."

„לעצטע געלעגנהייט, ברודער," האט אלעקסאנדער געזאגט צו דניאל. „היינט ביינאכט ברענגסטו מיר דיין געוועזענע ווייב און קלער, אדער איך וועל פארניכטן די משפחות בלעיק און מאנרא, פונקט ווי איך האב פארניכטעט די צוויי."

„און דא איז דיין לעצטע געלעגנהייט, ברודער," האט דניאל געענטפערט. „בעט מחילה, און אפשר וועט די משפחה קראס ארויסקומען פון דעם בשלום."

„דניאל, היט זיך!" האט קלער געשושקעט. „קיינער רירט נישט אן די קראסעס."

„זארג זיך נישט, קלער. איך בין דא. קיינער וועט דיך נישט אנרירן."

טריסטען האט זיך אריינגעמישט. „הער קראס, אלס די רעכטע האנט פונעם אויפזעער מוז איך אייך בעטן: נעמט נישט וואנעסא."

„יונג, דו ביסט נישט ווערט צו פוצן מיינע שיך," האט אלעקסאנדער געזאגט. און צו דניאל: „דו האסט אומרעכט, ברודער. מיין אמת'ער ציל איז צו מאכן דעם אויפזעער פאר מיין שאך־פיגור. די צוויי זענען נאר א צוגאב. און פארגעס נישט, די משפחה קראס האט זיך פון דיר אפגעזאגט, און דיך ארויסגעשניטן פון דער צוואה ווי א מיסט. דו וועסט קיינמאל נישט זיין ווי איך."

„מיר וועלן זען ווי לאנג דיין שמייכל וועט בלייבן ווען דער אמת וועט ארויסקומען," האט דניאל געזאגט.

ווען אלעקסאנדער איז אוועק, האט פרוי מאנרא געכאפט קלער. „קלער, האסט געהערט? הער קראס האט אויף דיר אן אויג. דאס איז אונזער געלעגנהייט צוריקצוקומען אויבן אויף!"

„איך וועל זיך נישט פארקויפן פאר קיין רייכן מאן, מאמע," האט קלער געזאגט פעסט.

„זיי נישט אזוי אייגננוציג! דער גאנצער באלאגאן איז דיין שולד, ווייל דו האסט זיך אנגעהאפטן אין דעם בטלן דניאל. אבער אין צוויי טעג וועסטו קומען צו דער צערעמאניע. קיין אויסרעדן!"

„קלער, זארג זיך נישט," האט דניאל געזאגט. „די צערעמאניע איז פון אנהייב אן געווען געמיינט פאר דיר. דו וועסט זיין די הויפט־געסט."

„דניאל, הער שוין אויף," האט וואנעסא געזאגט. „ווען איך וואלט געווען דו, וואלט איך געפלויגן מיטן ערשטן עראפלאן ארויס פון וואשינגטאן. יא, עס איז דא איינער אויף דער וועלט וואס קען זיך שטעלן קעגן הער קראס: דער אויפזעער, דער וועמען איך דין מיט גאנצן הארץ. אמת'ע מאכט, נישט א בטלן ווי דו."

שפעטער אין דער נאכט האט דניאלס געטרייער געהילף געבראכט א באריכט. „הער, די אויספארשונג איז פארטיג. אין די דריי יאר וואס איר זענט געווען אוועק, האט אלעקסאנדער קראס געבויט א קאאליציע: די משפחה פון א געוועזענעם פרעזידענט, די בריטישע קעניגליכע משפחה, און גענעראל דייוויד וויטעקער, דער קאמאנדיר פון נארטקאם. ער פירט אויך

א געהיימען קאנאל מיט דער רוסישער שפּיאנאזש. הער, ער וויל דעם שטול פונעם אויפזעער. ער וויל אייך פארביטן."

„מיין יונגערער ברודער," האט דניאל געזאגט. „האלב שכל, און גאנץ פיל תאוות־הכבוד. א טרויעריגע מישונג."

באלד האט מען געמאלדן אז גענעראל וויטעקער איז געקומען צו דניאלס געביידע. ער איז אריין, האט דערזען דניאל, און איז געבליבן שטיין. „דניאל, דער אויסגעשטויסענער פון דער משפחה קראס... ער איז דער אויפזעער!" ער האט זיך באלד גענומען אין די הענט. „הער, מיין איינהייט האט ארומגערינגלט דעם געביידע. ארבעט מיט, און עס מוז נישט ווערן שלעכט. מארגן ביי דער צערעמאניע ווילן מיר אז איר זאלט שטיין הינטער הער קראס, עפנטלעך. פאלגט די משפחה קראס, און איר בלייבט אויפן שטול, מיט דער גאנצער כח. נאר איין חילוק: איר וועט ענטפערן צו אים."

„איז דאס א סטראשע, גענעראל וויטעקער?"

„קיין סטראשע, הער. בלויז א העפלעכער באזוך."

וויטעקער האט געגעבן א סימן מיט דער האנט, אבער גארנישט איז נישט געשען. „וואו איז מיין איינהייט? קומט אהער!"

„א גוטע מאנשאפט פון נארטקאם," האט דניאל געזאגט. „דער אומריכטיגער בעל־הבית. דיינע מענטשן זענען שוין אפגעשטעלט געווארן, יעדער איינער."

„אוממעגלעך! איר זענט געווען אוועק דריי יאר! ווי אזוי האט איר נאך אזא האנט אין מיליטער?"

„גענעראל, לאמיך דיר ווייזן ווי טיף די האנט גייט. נעכטן, נאכדעם וואס דו ביסט ארויס פון אלעקסאנדערס פאלאץ, ביסטו געפארן צו דיין טאכטערס שולע און זי אפגעהאלט 3:15. צום וועטשערע האט מען געגעסן לאזאניע. דיין ווייב מאכט זי לויט איר באבעס רעצעפט, מיט טאמאטן פון דער קליינער איטאליענישער קראם אויף עם־סטריט. ריכטיג?"

וויטעקער איז געווארן בלאס. „איך בין אריבער די גרעניץ, הער. איך בעט מחילה. פון היינט אן בין איך אייער מאן, נאר אייערער. גיט מיר א געלעגנהייט עס פארצוריכטן."

„איך מאך נישט קיין געשעפטן מיט פארעטער, גענעראל. מארגן ביי דער צערעמאניע נעם איך דיר אראפ פון דער קאמאנדע פון נארטקאם. דיין דינסט ענדיגט זיך עפנטלעך. אזוי קאסט פארראט."

„יא, הער. פארשטאנען."

זיין טעלעפאן האט געקלונגען. „עס איז אלעקסאנדער קראס, הער." וויטעקער האט געטראכט: אויב דער אויפזעער באהאלט נאך זיין אידענטיטעט, האט ער א גוטע סיבה, און אויב איך זאג אלעקסאנדערן דעם אמת, בין איך פארלוירן. „עס איז אלעס געגאנגען לויטן פלאן, הער," האט ער געזאגט אינעם טעלעפאן.

„שיין געטון," האט אלעקסאנדער געענטפערט. „גוט צו וויסן אז מיין משפחה האט נישט אומזיסט אינוועסטירט אין דיר. דו

וועסט זיין מיין טראמף־קארטע ביי דער צערעמאניע מארגן. לאז מיך נישט אראפ."

„דאס איז דיין טראמף, אלעקסאנדער?" האט דניאל געשמייכלט נאכן געשפרעך. „די קראס יונגען זענען שוין טאקע אנגעקומען צום דנא פונעם פאס."

קאפיטל פערצן

דער שווארצער אדלער

דניאל האט אנגערופן זיין געהילף, און וויטעקער האט געמוזט שטיל צוהערן. „איך רוף דעם אויפזעער פאר א לעצטן באריכט וועגן מארגן," האט דער געהילף געזאגט. „דו מעגסט הערן, אבער נישט קיין ווארט."

„הער," האט דער געהילף געמאלדן, „די צוגרייטונגען פאר דער צערעמאניע זענען פארטיג, און דער 'שווארצער אדלער' מעדאליאן איז געברענגט געווארן צום זאל, ווי איר האט געהייסן, אלס צייכן פון אייער מאכט."

„גוט," האט דניאל געזאגט. „דריי יאר בין איך געווען אוועק. עס איז צייט אז די וועלט זאל געדענקען ווער איך בין."

דעם נעקסטן טאג איז דער גרויסער זאל געווען פול מיט די וויכטיגסטע מענטשן פון וואשינגטאן. אין מיטן איז געשטאנען א גלעזערנער קעסטל, און אין אים איז געלעגן א שווארצער מעדאליאן מיט אן אדלער. „איז דאס דער אמת'ער שווארצער אדלער?" האט מען געשושקעט. „דאס איז דער חותם פונעם אויפזעער! מען זאגט אז דער וואס האלט עס, באפעלט איבער יעדן צווייג פונעם מיליטער און יעדער שפיאנאזש־אגענטור אין לאנד. ער באשטימט ווער עס גייט אריין אין וועלכן אמט אין וואשינגטאן."

„אט איז ער," האט אלעקסאנדער געזאגט צו זיינע לייט. „ביזן סוף פון היינט ביינאכט, וועט דער מעדאליאן זיין מיינער. און יעדער שטריקל וואס דער אויפזועער האט אמאל געצויגן, דאס מיליטער, די אגענטורן, די גאנצע מדינה, וועט קומען מיט אים."

„דעם אויפזועערס כח, נאר אין דיינע חלומות, יונגערער ברודער," האט דניאל געזאגט, אריינקומענדיג.

„דניאל, גיי ארויס," האט וואנעסא געזאגט. „דו באלאנגסט נישט דא."

„דאס זעלבע אלטע לידל, וואנעסא."

„הער אויף שפילן אז דו ביסט נאך א קראס," האט שארלאט געזאגט. „דו ביסט א גארנישט. יעדער דא האט די כח צו לאזן דיך באשטראפן אויפן ארט."

„דערמאן מיר ווער דו ביסט? די טאכטער פון א געוועזענעם פרעזידענט? אפילו דיין טאטע וואלט נישט געוואגט אזוי צו רעדן צו מיר."

„איך בין די רעכטע האנט פונעם אויפזועער און דער קומענדיגער סעקרעטאר פון שטאט," האט טריסטען געזאגט.

„מאך מיך נישט לאכן, יונג. דו קומסט נישט אפילו אין חשבון."

„אויב ער וויל שטארבן היינט, לאמיר אים העלפן," האט וואנעסא געזאגט. „פאליציי!"

דניאל האט ארויסגענומען זיין טעלעפאן. „מארקוס, דו האסט דריי מינוט צו זיין דא. איין סעקונדע שפעטער, און נישט נאר

דיין קאמאנדע, נאר דיין לעבן ענדיגט זיך, צוזאמען מיט דיין טייערן אייניקל." אין זיין אויטא האט מארקוס געשריגן: „פאר! פאר! מיר מוזן זיין דארט!"

אויך גענעראל וויטעקער איז געפארן צו דער צערעמאניע, און ביי זיך געטראכט: „דער אויפזעער האט א כח וואס מיר קענען אפילו נישט חלומ'ן, און אלעקסאנדער מיינט אז ער קען אים צובינדן? ער איז משוגע. איך האב אלעס צו פארדאנקען דער משפחה קראס. איך קען נישט צוזען ווי אלעקסאנדער פארברענט אלעס."

„מיין זיידע, א גענעראל, לויפט אהער צוליב דיר?" האט טריסטען זיך געחוזקט. „די קראסעס האבן דיך ארויסגעווארפן ווייל דו האסט נישט געטויגט, און יעצט מאכסטו א טומל צו פילן וויכטיג."

„דניאל," האט וואנעסא געזאגט, „ווילסטו מיך נאכאמאל אימפאנירן מיטן שפילן דעם אויפזעער? איך וועל מער נישט ארייננפאלן. איר זענט ביידע נישט אויף איין מדרגה."

„איך בין דער אויפזעער. א שאד אז איר זענט אלע צו בלינד עס צו זען. אבער עס מאכט נישט אויס. היינט איז פון אנהייב אן געווען געמיינט פאר קלער. אויב אזוי, נעם איך אראפ די מאסקע א ביסל פריער." און ער איז צוגעגאנגען צום גלעזערנעם קעסטל.

„הענט אוועק!" האט וואנעסא געשריגן. „דו ווילסט גנב'ענען דעם אויפזעערס מעדאליאן? דער אפאראט דערקענט נאר דעם אויפזעער. ווער עס רירט עס אן חוץ אים, ווערט אויפן ארט

געשעדיגט פון די זיכערהייט־שטראַלן. און מיין נישט אז איך זאָרג זיך פאַר דיר. איך וויל נאָר נישט אז דו זאָלסט קאַליע מאַכן די צערעמאָניע."

„ער רירט אַן מיינע זאַכן," האָט אַלעקסאַנדער געזאָגט. „נעמט אים אַראָפּ אין קעלער, און לערנט אים אַ לעקציע וואָס ער וועט קיינמאָל נישט פאַרגעסן."

„דניאל," האָט וואַנעסאַ געזאָגט, „אפילו ווען איך וואָלט געוואָלט דיך ראַטעווען, לכבוד אַלטע צייטן, קען איך שוין גאָרנישט טון."

„מען בעט אַריינצוקומען: גענעראַל מאַרקוס וואַן, קאָמאַנדיר פון סטראַטקאָם!"

„זיידע, וואָס טוסטו דאָ?" האָט טריסטען געפּרעגט.

„דער אויפזעער האָט מיך אָנגערופן, ער האָט געזאָגט אַז עס איז דרינגענד. וואָס גייט דאָ פאָר?"

„דער משוגענער מאַכט אַ טומל! ער שפּילט נאַכאַמאָל דעם אויפזעער, און ער האָט יעצט געפּרובירט אַנצורירן דעם שוואַרצן אַדלער. לאָז אים אַרעסטירן!"

„דו נאַכאַמאָל? דער אויסגעוואָרפענער פון די בלעיקס," האָט מאַרקוס געזאָגט. „קיין וואונדער אַז דער אויפזעער האָט געקלונגען אַזוי אויפגערעגט. וואַרט, איך וועל קודם פרעגן דעם אויפזעער." ער האָט אָנגערופן. „הער, איך בין ביי דער

צערעמאניע. עס איז דא איינער וואס שפילט אייך. וואס זענען אייערע באפעלן?"

אין דעם מאמענט האט דניאלס טעלעפאן געקלונגען, און דניאל האט גערעדט אין אים, אזוי אז אלע האבן געהערט: „מיינע באפעלן? צו אזא וויכטיגן מאן ווי דיר, גענעראל? ווי קען איך וואגן? דיין טייערער אייניקל האט געזאגט אז ער איז די רעכטע האנט פונעם אויפזעער. דערנאך האט ער מיך גערופן א מיסט, און געזאגט אז ער וועט מיך שטעלן פארן געריכט. און דו ביסט זיין זיידע."

מארקוס איז געווארן ווייס ווי די וואנט. „איר... איר זענט דער אויפזעער? הער, איך בעט אייך, גיט מיר א געלעגנהייט צו ערקלערן!"

„זיידע, פארוואס בויגסטו זיך פאר דעם—"

„מאך צו דאס מויל, דו צעלאזטער יונג!" האט מארקוס געשריגן. „הער, איך בעט מחילה פאר מיין אייניקל. איך וועל אים אליין שטעלן פארן קריגס־געריכט. באשטראפט מיך ווי איר פארשטייט."

„דניאל, איז דאס טאקע אמת?" האט קלער געשושקעט.

„יא, קלער. און איך וועל האלטן אלע מיינע הבטחות צו דיר."

אבער אלעקסאנדער האט זיך צעלאכט. „עמעצער זאל אים געבן א פרייז פאר אקטיארן! גלייבט נישט מיין ברודערס קאמעדיע. וואלט דער אמת'ער אויפזעער געלאזט די משפחה קראס אים

ארויסווארפן? ער האט מסתמא גע'גנב'עט דעם אויפזעערס טעלעפאן, אדער מארקוס שפילט מיט. און איך האב ידיעות פון גענעראל וויטעקער אין נארטקאם."

„היינט ביינאכט שטארבסטו, דניאל," האט וואנעסא געזאגט. און טריסטען און די אנדערע האבן געשריגן: „לאמיר אים מאכן אן ענדע!"

„דניאל, ביטע, גיי שוין, איידער ס'איז צו שפעט," האט קלער געבעטן.

„יא, קלער. איך וועל גיין, גלייך נאכדעם וואס איך וועל דיר אליין אנהעפטן די פיר שטערן." ער האט זיך אויסגעדרייט צום עולם. „נישט איינער פון אייך האט געגלייבט אז איך בין דער אויפזעער. נישט איינער האט געגלייבט אז דער מעדאליאן איז מיינער. אבער יעדער איינער פון אייך האט געגלייבט אז ער קען מיך אראפלייגן אין דר'ערד. פאר דער גאווה וועט איר יעצט באצאלן."

פון אלע טירן זענען אריינגעלאפן סאלדאטן. „לייגט אוועק די וואפן! הענט ארויף! ווער עס שטעלט זיך אנטקעגן, וועט עס באדויערן!"

דניאל האט אוועקגעלייגט די האנט אויפן גלעזערנעם קעסטל. דער אפאראט האט אים דערקענט, און דער קעסטל האט זיך געעפנט. ער האט ארויסגענומען דעם שווארצן אדלער.

„ניין! דאס איז אוממעגלעך! נאר דער אויפזעער קען עפענען דעם קעסטל!" „דניאל איז טאקע דער אויפזעער!"

„איך בין דער אויפזעער," האָט דניאל געזאָגט, „און איך בין געקומען צו מעלדן אַז איך בין צוריק."

„טאָמעס קאַלדוועל, סעקרעטאַר פון פאַרטיידיגונג, שטייט צו אייער באַפעל, הער אויפזעער." „מאַרקוס וואַן, קאָמאַנדיר פון סטראַטקאָם, שטייט צו אייער באַפעל." „דייוויד וויטעקער, קאָמאַנדיר פון נאָרטקאָם, שטייט צו אייער באַפעל." און דער גאַנצער זאַל האָט געדונערט: „צו אייער באַפעל, הער!"

אַלעקסאַנדער האָט זיך אָבער נישט געגעבן אונטער. „נו, נו, אַ שיינער איבערדריי. דו ביסט טאַקע געווען דער אויפזעער. אָבער ברודער, איך האָב דיך איין מאָל באַזיגט, איך קען עס נאָכאַמאָל. אַרבעט פאַר מיר, און איך וועל טראַכטן אויב דיך לאָזן לעבן. וויטעקער, ברענג אַריין דיין איינהייט! נעמט אים!"

אָבער וויטעקער האָט זיך נישט גערירט. „הער," האָט ער געזאָגט צו דניאל, „איך האָב שוין מודה געווען אויף מיינע טעותים. ווי מיר האָבן אָפּגעמאַכט, טרעט איך אַראָפּ פון דער קאָמאַנדע פון נאָרטקאָם. נאָר איך בעט אייך, מוחל זיין."

„וויטעקער, וואָס טוסטו?!" האָט אַלעקסאַנדער געשריגן.

„איך האָב באַשלאָסן צו דינען דעם אויפזעער. אַלעקסאַנדער, עס טוט מיר לייד. איך קען נישט צוזען ווי דו פאַרניכטעסט די משפּחה קראָס. דו פאַרשטייסט נישט וויפיל כּח דער אויפזעער האָט."

„נעמט אַלע וואָס האָבן זיך אַנגעשטעלט קעגן דעם אויפזעער," האָט דניאל באַפוילן. „די מיליטער־לייט גייען פאַרן

קריגס־געריכט, די איבעריגע אין דער פעדעראלער תפיסה." די סאלדאטן האבן געפירט אלעקסאנדער, טריסטען, די גענעראלן, און אלע וואס האבן אים געוואלט שעדיגן.

וואנעסא איז געשטאנען אליין אין מיטן זאל. „וואס פאר א נאר בין איך," האט זי געמורמלט. „איך האב זיך געגט מיט דעם אמת'ן אויפזעער, כדי נאכצויאגן דעם אויפזעער. וואס האב איך געטון מיט מיין לעבן?" זי האט אויסגעשטרעקט די האנט: „דניאל..." אבער דניאל האט זיך אוועקגעדרייט.

ער איז צוגעגאנגען צו קלער. „קלער, וואס איך בין, מאכט נישט אויס. איך בין נאך אלץ דאס זעלבע יינגל פון יענעם געסל." קלער האט ארויסגענומען די אלטע בראסלעט, און ביידע האבן געשמייכלט. די פרוי אין קראם האט געהאט רעכט: די בראסלעט איז צוריקגעקומען צו איר פלאץ.

דניאל האט זיך אויפגעשטעלט פארן גאנצן עולם, מיט דעם שווארצן אדלער אין האנט. „מיט דער מאכט פונעם אויפזעער, העכער איך היינט קלער מאנרא צו א פיר־שטערן גענעראל, און שטעל זי אן אלס קאמאנדיר פון צענטקאם, פון דער מינוט אן."

דער זאל האט אויפגעבראזט מיט אפלאדיסמענטן. די שטערן וואס וואנעסא האט אזוי געגלוסט, זענען געגאנגען צו דער וואס האט זיי באמת פארדינט: צו דער געטרייער חברטע וואס איז געשטאנען ביים אמת אפילו ווען זי האט פארלוירן אלעס. און מען האט שוין גערעדט אין וואשינגטאן, אז ס'איז נישט ווייט פון א שידוך.